

Revistă Semestrială a Liceului Teoretic „Sfinții Trei Ierarhi”

Școala Noastră

Școală primară Gimnaziu Liceu

numărul 3
anul 2020

Număr special

Editorial
Școala, așa cum este
Ciclul primar
Gimnaziu și liceu

Cuvinte Nerostite

*Chip de dascăl: Acea mână cu mii de
degete*

Glas de copil: Eu și Școala

Anului care a trecut...

*Celor cu care prin clasa pregătitoare
am călătorit*

Bogăția e în inimile noastre

Fântâna din mijlocul casei

Portretele oamenilor sunt faptele lor

Domnul N. nu întreabă, nu ciocăne!

Copii, fiți atenți la baobabi!

Tu cât ai mai crescut?

Jurnal de pandemie

Clasei mele, cu dragoste

Începutul

Nici prea mari, nici prea mici

Creștem împreună

Fereastra prin care a curs Lumina

Imaginați-vă o insulă...

Sigur, Doamna!

Elevul naște profesorul

cuprins

3 Editorial

Cuvinte nerostite

5 Școala, așa cum este

Chip de dascăl: Acea mână cu mii de degete
Glas de copil: Eu și Școala

11 Ciclu primar

Anului care a trecut...
Celor cu care prin clasa pregătitoare
am călătorit
Bogăția e în inimile noastre
Școala visurilor noastre
Portretele oamenilor sunt faptele lor
Domnul N. nu întreabă, nu ciocăne!
Copii, fiți atenți la baobabi!
Tu cât ai mai crescut?

28 Gimnaziu și liceu

Jurnal de pandemie
Clasei mele, cu dragoste
Începutul
Nici prea mari, nici prea mici
Creștem împreună
Fereastra prin care a curs Lumina
Imaginați-vă o insulă...
Sigur, Doamna!
Elevul naște profesorul

An abstract painting featuring a teal upper half and a red lower half. The teal section contains several red, wavy, horizontal lines. The red section contains several small, white, circular spots. The painting has a textured, brush-stroke appearance.

„Sarcina profesorului din zilele
noastre nu este de a doborî jungla,
ci de a iriga deșertul.”
(C.S. Lewis)

editorial

Pr. Prof. Dr. Vasile Gavrilă

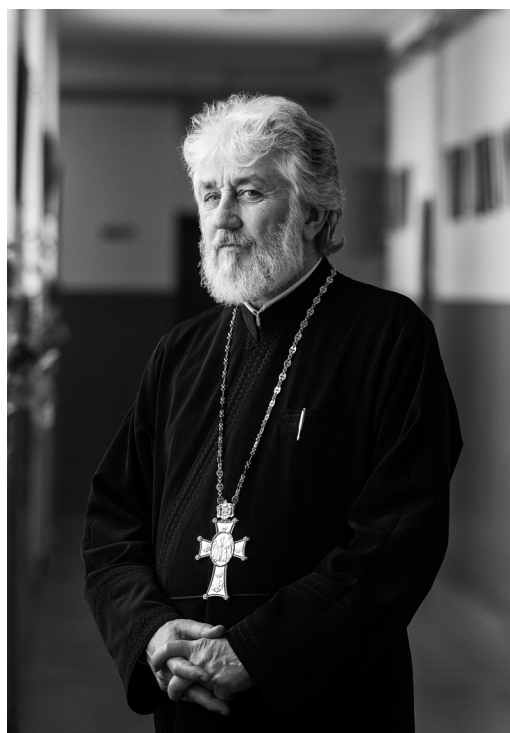
Viața școlii se orânduiește solemn între două momente mult-așteptate: sărbătoarea începutului de an școlar și festivitatea de premiere de la încheierea cursurilor. Asemenea anotimpurilor, acestea se repetă în viața elevilor și a dascălilor, până când lucrarea lor împreună, în clădirea înaltă cu ferestre mari și luminoase – cum este reprezentată școala în desenele copiilor, devine măsura educației făgăduite. La vremea cuvenită, noul an școlar, împodobit cu prospețimea zâmbetului claselor de la Primar,

cucerit de farmecul deja discret al elevilor de la Gimnaziu și învăluit în parfumul de eleganță al celor de la Liceu, pornește cu exuberanță în căuta-

Cuvinte nerostite

rea semestrelor, a cunoștințelor, a tezelor și a notelor, regăsindu-se împlinit într-un final încununat de coronița muncii și dăruirii lor. Cele două momente regale dintr-un an școlar oferă deliberat clipe prețioase care te fac pe tine, dascălul, să uiți greutatea pe care le-ai întâmpinat de-a lungul unui an școlar extirpat de un semestru vital, să treci peste supărările-avalanșă pricinuite de inspectorii școlari deghizați în inchizitori binevoitori, și să nu-ți pierzi nădejdea că unul dintre copiii pe care i-ai format, cu lungă și trudnică mi-gală, ar putea câștiga bătălia cu semi-docții decadenți ai obscuriei blocaje guvernamentale, și ar putea ajunge ministru, să-ți doresti să-l feliciți în tăinicie că a îndrăznit să înfigă steagul lui cu hram sfânt în bastionul kafkian al învățământului nostru.

Din păcate, unul dintre aceste momente a fost pierdut: festivitatea de premiere și serbarea de sfârșit de an școlar; a fost confiscat undeva la umbra unui semestru consumat aseptice on-line, sechestrat poate în clădirea înaltă cu ferestre mari și luminoase, unde lumina n-a mai fost aprinsă dimineața devreme, unde cărțile premii au rămas nedăruite. Pe celălalt încă îl așteptăm, cu entuziasm îndoielnic, în timp ce, un vânt prădalnic bate la ușa minis-

terului învățământului, fluturându-ne moji în față frica roșie ca o cravată de pionier, pe care „mai marii poporului” și diversele „comitete” și „servicii”, se străduiesc să ne-o cultive sistematic-opresiv, susținuți zelos de o categorie de oameni serviabili, transformându-ne țara, prin manipulare media, într-un teritoriu

asediat de-un inamic invizibil.

Așteptăm începutul noului an școlar cu mare bucurie, cum îl așteaptă și elevii dornici să-și revadă colegii și dascălii și să-și cunoască noii învățători sau profesori.

Deocamdată ne încăpățânăm să ne bucurăm, cum putem, de festivitate, de aceea ne-am gândit, pentru a ne elibera puțin de ceea ce era mătușa Mărioara pentru Nică, atunci când sărea gardul și mai și tăvălea cânepa pentru o burtă de cireșe – tratamentul on-line, să dedicăm acest număr special serbării pierdute pentru a avea măcar o satisfacție palpabilă, mai aproape de normalitate.

În paginile revistei veți găsi bucuria împlinirii dascălilor în elevii lor, speranța părinților în

**Ne dorim ca acest număr al revistei
Școala noastră să fie un manifest
viu, un reper al normalității școlii în
vremuri de restriște, protest filigran
față de actele ce duc la distrugerea
învățământului și alienarea educației,
un refuz de a accepta procesul de
imbecilizare, cum îl numea profesorul
John Taylor Gatto – instrument folosit
la nivel mondial, fiind, totodată, un
gest de dragoste, reverență, respect
și prețuire față de educație, școală,
dascăli, elevi și părinți.**

biruința inocenței asupra urii și dezbinării prin nevinovăția copiilor lor și frumusețea angelică a chipurilor, toate acestea puțin ofilite anacronic de un virus instaurat împărătește în întreaga lume. Se face auzit prin glasurile

cristaline ale copiilor transformate în slove de jurnal la răspântiile devenirii lor, ca o tânguire tainică: ne-ați spulberat jocurile copilăriei înainte de vreme... ne-ați izgonit fățarnic din brațele bunicilor noștri, care ne mângaiau somnul cu privirea lor blândă și auzul cu șoapte din rai... ne-ați frânt brațele despărțindu-ne prietenul din îmbrățișarea pe care i-o dăruiam, ca pecete a iubirii!

Rămânem lângă Pruncul Sfânt și cu Maica Lui, în îmbrățișarea lor izbăvitoare de orice nenorocire, de orice boală, de orice... chiar și de voi, cei care ati dat mâna cu răul, cu urâtul, cu singurătatea! Părinții noștri, dascălii noștri ne-au deschis calea spre Viață și Bucurie!

Felicitări dragi colegi, felicitări dragi elevi!
Har și binecuvântare tuturor!

Adnana Paraschivescu, LTSTI

școala, așa cum este

Prof. Jambore Florina

Deși au trecut ceva ani în acest drum al misiunii de *dascăl*, mă confrunt cu aceeași dilemă pe care am purtat-o tănuită în mintea mea, din primele zile la catedră: *Cine este profesor bun? Cum să fii profesor bun?*

Sigur, dilema nu se reduce la o întrebare, ea se împrăștie într-o țesătură de alte îndoieli, de incertitudini, mai accentuate la unii, mai ascunse la alții, mascate prin expresivitatea stilului și a discursului în anumite cazuri, mai rudimentare sau mai tranșante, în altele.

**Chip de dascăl:
Acea mână cu
mii de degete**

Contestat sau apreciat, subiect de presă mediocră sau de teză încalcită de cercetare, dascălul își are locul lui, din ce în ce mai incomod sau mai ignorat într-o lume în care educația nu e o prioritate, deși este debătută constant de preinși atotcunoscători. Astăzi, mai mult decât altădată, mulți împart dascălii, *de pe scândura tărbii*, în categorii pe care cuvântul nu le încapă în delicatețea rostirii și rostuirii lui. Mai sobri, mai pedanți, mai afectuoși sau mai exuberanți în împărțirea gândurilor și emoțiilor, dascălii poartă povara infailibilității, pe care ei sau alții, în mod orgolios sau inconștient, au așezat-o de-a lungul timpului pe umerii lor.

Într-un anumit moment, contextul l-am dat uitării, am crezut că am aflat un răspuns care, pentru o perioadă de timp, mi-a adus liniște și m-a eliberat de povara căutării: *nu există dascăl bun sau potrivit pentru toți elevii pe care îi are*; cugetarea, concluzia sau răspunsul, ce va fi fost el la momentul respectiv, poate trezi, cu siguranță, multe reproșuri și semne de între-

bare. Pare o absolvire superficială de multe responsabilități a omului de la catedră, dar cei care au câteva cunoștințe de pedagogie și care sunt parte a acestei lumi știu că în comunicarea

cu elevii, știința de carte este doar o parte din acest act privilegiat al formării celorlalți, că este vorba de o complexitate de emoții care nu se reduce la un transfer exclusiv pragmatic, între *a da* și *a primi*; sunt, evident, alte calități care par să cântărească mai mult în această ecuație didactică. Reproșul imediat îl intuiesc: *... și cei, sărmanii nefericiți, care nu se potrivesc dascălului lor, ce vină au?*

Dar ai făcut totul?

Am dat peste cugetarea lui Nicolae Steinhardt, așezată la început, și, adaptată la tema abordată, poate aduce un sentiment de împăcare cu ideea că a fi dascăl presupune, înainte de toate sau peste toate, a dăruii copiilor tot ce ai sau crezi că nu ai, în a te epuiza în această dăruire, astfel încât să poți să te recompu, să te regândești în

ziua următoare... și, tot căutând, am mai dat peste o întâmplare relatată într-o biografie a Sfântului Luca al Crimeei, care îi reproșa cu mânie sfântă unui coleg doctor, împăcat cu

**„Am înțeles că
Dumnezeu îmi cere să
dăruiesc chiar și ceea
ce nu-mi aparține”.
(Nicolae Steinhardt)**

gândul că oricum bolnavul era destinat pieirii, întrebându-l: *Dar ai făcut totul?*

Îmi permit o analogie, forțată probabil, că dascălul bun face tot ce poate pentru elevii săi: dăruiește și ce nu are; nu e carismatic, e mai degrabă sobru, dar se străduiește să fie și altfel; nu are umor, dar știe că un zâmbet e un

mare dar pentru copii; nu se simte bine într-o zi, dar pentru elevii săi ascunde cu discreție durerea de moment sau suferința propriei existențe. Așadar, a dăruii necondiționat... și ce poate fi mai frumos în zăbava vieții decât această amintire?

Mi-a plăcut și am păstrat în minte, în această perioadă a noianelor de cuvinte și de stări, un cuvânt, o cugetare a cuiva care spunea că suferința poate trece și că viața unui om nu este exclusiv suferință, însă faptul de a suferi, de a transforma suferința, de a o transfigura în ceea ce e de folos fiecărui suflet este taina existenței noastre. Poate că a fi dascăl bun presupune și a fi un transfigurator de suflete și de minți, nu ideologic, ci în fișcul lor, adică în firea lor.

Ioan Gavrilă, clasa a V-a

Cu ajutorul Bunului Dumnezeu, încă un an de școală a ajuns la sfârșit și, în același timp, pentru mine a mai trecut un an din ciclul gimnazial. O experiență deosebită, de altfel, și încă o traistă plină de învățături noi, informații, valori, principii, adunate pe întortocheatul drum al vieții. Nu pot spune că această secțiune din călătorie a fost lipsită de greutate și răscruci, însă, datorită curajului și interesului insuflat de profesori, am parcurs-o cu încredere; am primit un surplus de cunoaștere.

Acest an a fost unul deosebit. Noile materii mi-au sporit și mai mult interesul pentru acest grandios spectacol al Marilor Idei; pasiunea mea pentru învățare și-a atins un nou record

și simt că sufletul meu (căci, în această școală, scopul este, în opinia mea, dezvoltarea și înfrumusețarea sufletului de copil; să învățăm „să culegem doar frumosul, precum albi-na”, cum spune Sfântul Vasile cel Mare) și-a

îmbogățit tezaurul de frumos și de credință.

Nu pot spune că am materii care să îmi trezească interesul mai puțin decât celelalte sau care să îmi displacă, deoarece

îmi place să culeg cât mai multe roade, dintre cele bune, adică să adun cunoștințe din toate domeniile folositoare. Însă, ca multe alte persoane, am și eu pasiunile mele. Dintre toate acestea, cel mai mult îndrăgesc Chimia, Fizica (științe exacte), Biologia (știința naturală), Geografia și Istoria (științe umaniste). Aceste

Glas de copil:
Eu și Școala

pasiuni nu s-au născut din dorința de a avea note mari; Fizica și Chimia, de exemplu, nici nu au fost materii de clasă; simpla curiozitate este „vinovată” de acest fapt.

Cu Mendeleev la braț, descoperind misterele lumii

Dragostea de cunoaștere s-a născut în mine de mic, de când eram de-o șchioapă; uneori nici eu nu știu de ce îmi place să deslușesc harta lumii, să studiez tabelul lui Mendeleev sau să clasific viețuitoarele; acestea pornesc pur și simplu din inimă.

TABELUL PERIODIC AL ELEMENTELOR

Multe persoane au avut parte de performanță într-un anumit domeniu; la școală, la Universitate, în carieră. Eu sunt încă sub ocrotirea școlii și nu m-am aventurat în cursa vieții, dar și aici există nivele de cunoaștere mai ridicate, pentru cei dedicați, nu neapărat în întregime.

După cum am spus, îmi plac toate materiile, iar la unele am reușit să ating un anumit nivel de performanță: am mers la olimpiada de Limba Română (secțiunea OLLR), la cea de Matematică, la cea de Geografie și la cea de Cultură și Spiritualitate. Spre exemplu, cu ajutorul, sprijinul și încurajarea doamnei profesoare de Matematică, am făcut câteva ore suplimentare, de pregătire, care ne-au ajutat foarte mult - deși, noi, copiii, am crezut că nu avem foarte multe șanse. Am procedat la fel și la Limba Română și la Geografie. Mulți dintre noi - mă refer la mine și la colegii mei din același an - am fost doritori să participăm, însă, dacă unii dintre ei nu au reușit să vină, pe ceilalți i-am avut mereu în suflet și i-am reprezentat ca pe niște prieteni. Așadar, performanța nu înseamnă, prin ochii mei, doar un anumit nivel de cunoștințe, ci și un dar de la Dumnezeu, pentru care să fim recunoscători, arătând respect celorlalți.

Omul nu poate acumula niciodată toată informația și cunoștințele din lumea aceasta, deși noi învățăm în fiecare an, zi sau minut din viața noastră. Nimeni nu va putea atinge perfecțiunea; se va putea apropia doar după străduințele și capacitatea sa, căci numai Dumnezeu este perfect și neschimbat. Prin urmare, ocolind toate pasiunile pământești, neajunsurile, obstacolele, capcanele și orice altceva, scopul omului, adică al nostru, este apropierea de Dumnezeu, printr-un suflet curat și luminos, care să își dorească să ajungă la desăvârșire.

Cristina Filipoiu, LTSTI

Gabriela Ciobotaru

Sosit-a începutul școlii, timp de sărbătoare,
Vreme e de bucurie, de la mic la mare!
Emoția se simte bine, copiii sunt agitați,
Dar se iubesc și se comportă mai ceva ca niște frați.

Profesorii destoinici încep ora cu rugăciune,
Făcând mai întâi Domnului o adâncă închinăciune,
Căci ceea ce urmează a-i învăța pe cei mici,
O să-i facă mai deștepți și mai cucernici.

În octombrie, spre Teatrul Excelsior toți am pornit.
Cu Dorothy, Toto și alți prieteni ne-am întâlnit.
Dorințele au fost împlinite de Marele Oz:
Curaj, minte, inimă au primit din prisos.

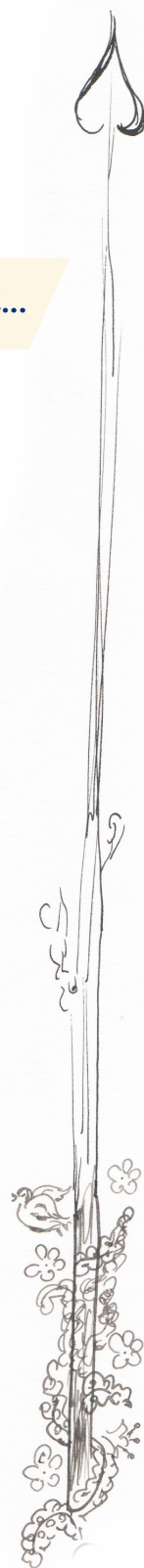
Anului care a trecut...

A venit la noi și Sfântul nostru bun și drag,
Nectarie din Eghina s-a așezat frumos în prag,
Ascultând copiii cum îi înalță rugăciuni,
Așa cum slăvesc românii pe Sfinți din străbuni.

Ziua Națională în mod festiv a sosit prin țară.
La școală se fac activități și se cântă imnul iară.
Simțim toți, profesori, copii, părinți,
Jertfa eroilor noștri trecuți în rând de sfinți.

Sfântul Nicolae vine cu mare smerenie în pridvor,
La Biserica Părintelui, ce este al școlii laborator,
Unde, cu mânuțele lor mici și delicate,
Au creat lucruri frumoase pentru a fi donate.

Iar la Nașterea Domnului Hristos, cu bucurie,
Ne-am întâlnit pe scenă, cu exemple despre dărnicie,
Evocând viața multor sfinți și a Sfintei Filoftea,
Care prin faptele lor bune au descuiat cerul cu „cheia”.

În ianuarie vine o sărbătoare cu miros de tei,
Cu înălțimi de plop fără soț și luceafăr cu scânteii.
Este ziua poetului Eminescu, cel numit Mihai,
Cântăm și recităm poezii răsfirați ca un evantai.

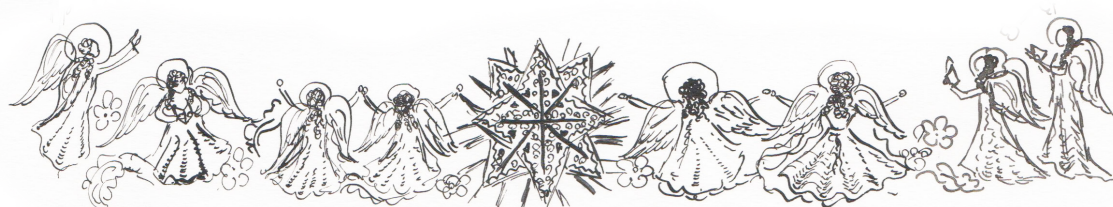
Venit-a și hramul școlii, Sfinții Trei Ierarhi,
Teologi desăvârșiți și vrednici patriarhi,
Luminători ai sufletelor, pentru copii modele,
Pentru credincioși, spre cer puternice schele.

A venit și Ziua Mamei, zi cu emoție, însoțită,
Și iar ne-am așezat la lucru cu bucurie pregătită,
Ca să dăruim, pe lângă suflete curate și un dar,
Așa cum ne învață Doamna și scrie în Abecedar.

Dar, vai! Undeva, cineva s-a îmbolnăvit!
Și de atunci, cuminți, de acasă ne-am pregătit,
Ducând dorul lecțiilor din banca de la școală.
Ne bucurăm totuși că ne-a ferit Domnul pe toți de boală!

S-a terminat școala, dar clopoțelul nu l-am auzit!
Cu Doamna și colegii nu am mai vorbit.
Sperăm ca de la toamnă, toți să ne întâlnim,
Mai cuminți, mai frumoși, în uniformă să ne gătim!

ciclul primar

Sfântul Vasile mergând spre școală, Tania Ghiță, LTSTI

Clasa Pregătitoare A

Înv. Andreea Gheorma

Dintr-o inimă plină de dor, vă scriu vouă, copiilor cu vise mărețe și lumină în priviri. Iată-ne ajunși la sfârșitul clasei pregătitoare. Această călătorie fascinantă pe care am parcurs-o anul acesta împreună a fost precum un zbor spre înălțimi, cu bucurii, emoții, surprize, dar și cu factori perturbatori care ne-au dezechilibrat înălțarea și ne-au ajutat să realizăm cât de importante sunt întâlnirile față către față cu profesorii și colegii noștri.

Am încheiat în data de 12 iunie un drum inițiat în care nădăjduiesc că am reușit să sădesc în sufletul vostru semințele curiozității, ale dorinței de a fi autentic și ale nevoii de cunoaștere și descoperire.

Îmi amintesc cu drag de prima zi de școală și de emoția noului început. Cu ghiozdanele în spate, cu glas tremurat, cu zâmbet stinger, curiozitate și

**Celor cu care prin
clasa pregătitoare
am călătorit**

lacrimi în ochi: așa v-am cunoscut atunci. Timpul nu a stat pe loc. De atunci și până acum o parte din mine a rămas în fiecare dintre voi, precum și eu port acum în mine gingășia și seninătatea voastră. V-ați dezvoltat fizic, cognitiv, comportamental și emoțional. Am pătruns împreună pe tărâmul poveștilor și al literelor, am călătorit din împărăție în împărăție până am ajuns să rezolvăm exerciții și problemele în centrul 0-31, am cultivat creativitatea și imaginația la orele de Abilități practice, ne-am dezvoltat sensibilitatea muzicală și artistică, am

învățat să explorăm prin joc și ne-am șlefuit caracterul la orele de Dezvoltare personală. Am învățat împreună să fim mai buni, mai toleranți, mai modești și mai deschiși față de cei din

jurul nostru. Ne-am convins că reușim mult mai bine să îndeplinim ceea ce ne propunem dacă lucrăm în echipă și dacă suntem atenți la nevoile celorlalți, ca într-o mare familie. Astfel, am crescut și am finalizat procesul de pregătire pentru școală, căci, în fond, acesta este rolul Clasei Pregătitoare.

Sunteți speciali, fapt pentru care trebuie să fiți recunoscători părinților, bunicilor și celor care v-au iubit necondiționat și au sacrificat totul pentru ca voi să beneficiați de o educație aleasă. Să nu uitați nicicând să le mulțumiți pentru tot ceea ce au făcut pentru voi, cum și eu le mulțumesc atât pentru implicarea serioasă, interesul și receptivitatea de care au dat dovadă în activitatea voastră școlară, cât și pentru că au fost alături de noi. Pentru mine, este o binecuvântare și un privilegiu să fac parte din povestea devenirii voastre. Mulțumesc pentru toate zilele senine pe care le-am petrecut împreună, pentru zâmbete și surprize improvizate, pentru că mi-ați oferit atâtea lecții, pentru că v-ați lăsat descoperiți și pentru că mi-ați permis să copilăresc alături de voi. Tot ce îmi doresc este ca primele frunze căzute ale anotimpului arămiu să ne găsească pe băncile școlii, entuziaști și dornici de noi aventuri.

Clasa Pregătitoare B

Înv. Maria Bănică

Din când în când, Viața e și ea, ca noi, acum, la final de clasă pregătitoare. E de curând venită la școală și are multe de învățat. Sunete și litere, cifre și socali, colegi noi și deprinderi și mai noi... toate o pregătesc. Pentru ce? Pentru viață? Viața se poate pregăti pentru viață? Pe aceasta n-o știm sigur cum sau dacă e, dar știm clar că începe să se pregătească pentru Școală (iar Școala ei se numește, cum era și de așteptat, Școala Vieții). Am aflat că uneori, ca sarcină de lucru, primește litere amestecate, secrete-ase, care ascund surprize. Și chiar dacă a început să le recunoască ușor, a le așeza cu sens, într-un cuvânt, nu-i deloc floare la ureche. Dacă am fi iarăși copii, ne-ar veni lesne să credem o poveste ca aceasta, nu-i așa? Dar iată-ne, pe fiecare după măsura anilor săi, zâmbind poate cu îngăduință ideii stranie, po-

trivit căreia Viața e o elevă de 6-7 ani care, concentrată și curioasă, rezolvă anagrame cu creionul în mână, silabisind cu buzele tuguiate și ochii strălucitori.

Posibil să nu fie așa, poate că nu noi îi dăm cuvintele, ci ea ni le oferă nouă... Ne vom strădui să le găsim? Și, mai mult decât atât, ne vom dori să le împlinim în noi?

Se spune că, atunci când primești spre îndrumare o clasă de elevi, acea clasă îți este oglindă. Iar oglinda vine împachetată într-un ambalaj încântător (de serios) - libertatea de a alege ce anume, și dacă vrei, să privești îndelung, să ascunzi sau să lucrezi.

În acest prim an alături, copiii și-au deșertat inimile în fața mea, cu un firesc nemaipomenit. S-au arătat și veseli și triști, curajoși și temători, și mari și mici, și mai mult ei și mai

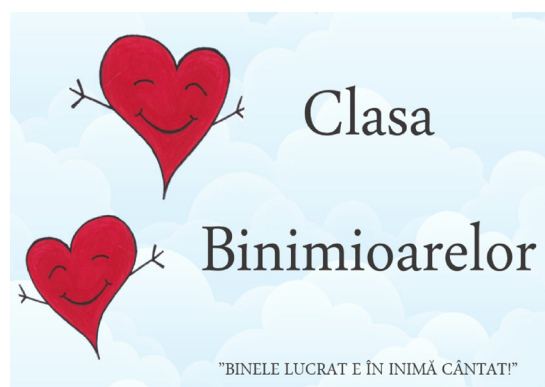
puțin ei, ei înșiși. Nu s-au ferit de niciuna dintre culorile paletei de emoții și stări, au încercat să picteze cu toate. Au râs și plâns cu aceeași intensitate. Au stat pe loc și au alergat cu aceeași tărie. Au tăcut și au vorbit cu același suflu. Nu înseamnă că sunt „mai” altfel decât alți copii din alte generații sau din alte școli; ei, copiii, așa cum am înțeles pe parcurs, doar sunt. Încă sunt. Și din puterea acestui autentic „a fi” mi-au împărtășit și mie, m-au vindecat și pe mine, m-au trezit și pe mine. Iar și iar. Ei sunt cei care m-au trezit la mine și la viață.

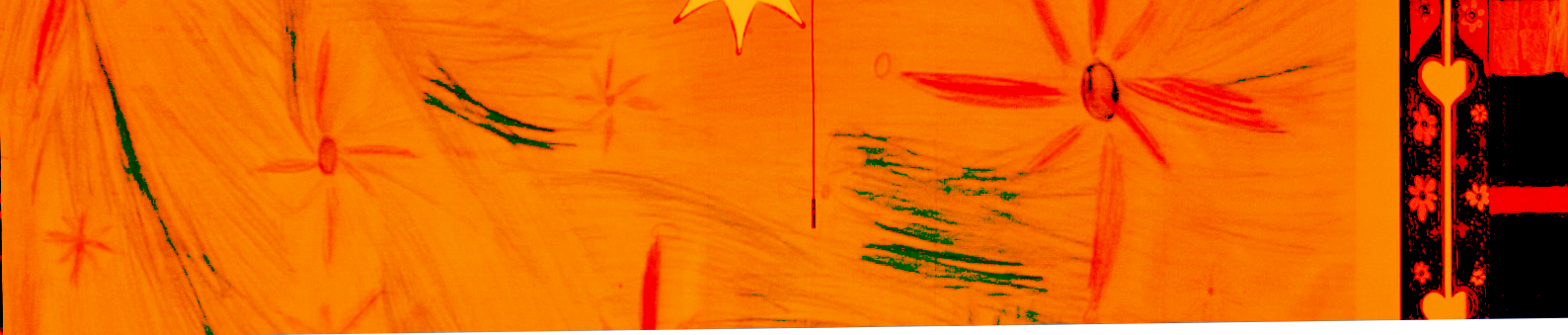
Drumul de-abia începe pentru noi, cei adunați în această clasă... o clasă care tocmai a împlinit „un an de Împreună”. Nu știm ce ne va aduce ziua sau ce ne va lua seara.

Vom ține (în) minte ce învățăm? Vom ajunge cu bine, la prânz, înapoi Acasă? Oare, în călătoria zilnică, (numită, ce să vezi?!, de unii oameni, Viață) vom alege să ne îmbogățim sau să ne împuținăm Cerul din noi?

Bogăția e în inimile noastre

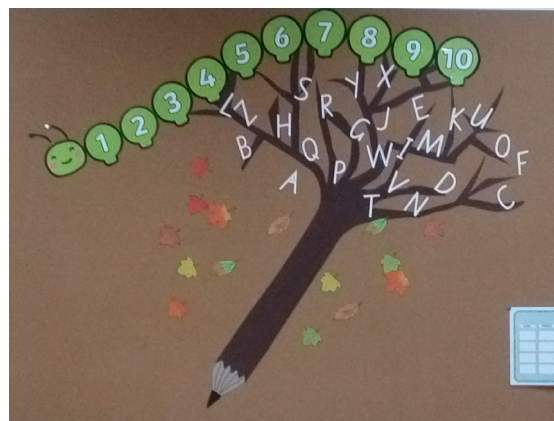

Vă punem la inimă, ca nădejde de
răspuns, o vorbă șoptită, într-un treacăt,
de unul dintre copii la o oră:
„bogăția e în inimile noastre: iubirea!”.

15

ciclul primar

În septembrie, școala a început cu mult entuziasm, cu paisprezece prichindei zburdalnici, dornici de învățătură, veseli, însoțiți de părinți și bunici emoționați, însă finalul anului școlar, de obicei încărcat și el de bucurie, a fost unul atipic.

Activitățile clasei s-au derulat în liniște și armonie, copiii făcând progrese vizibile de la o zi la alta, alternând munca individuală cu cea de grup, străbătând manualele școlare pagină cu pagină, în ritm vioi. Ne-am jucat învățând și am învățat prin joc, descifrând tainele abecedarului și ale aritmeticii. În același timp, am

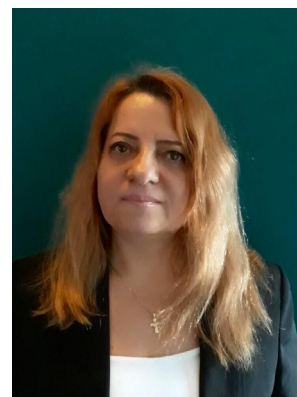
arătat multă evlavie față de sfinții care ne ocrotesc și ne conduc pașii tot mai aproape de altar, cum ar fi: Sfântul Nectarie, Sfântul Nicolae sau Sfinții Trei Ierarhi, Patronii școlii noastre.

Ceea ce am experimentat

cu toții (copii, părinți, profesori) în această perioadă, din perspectiva predării și învățării on-line, a fost provocarea căreia a trebuit să-i facem față, îmbinând efortul, răbdarea și dăruirea, pentru a capta atenția elevilor aflați în fața unui monitor, în plină eră a informației. Calculatorul îi informează pe copii, dar numai profesorii sunt capabili să-i formeze. Am realizat că efervescența clasei, îmbrățișările, comunicarea directă, emoția, nu pot fi înlocuite de nicio tehnologie, oricât ar fi ea de avansată.

Mi-am dat seama de acest lucru, când am aflat că în

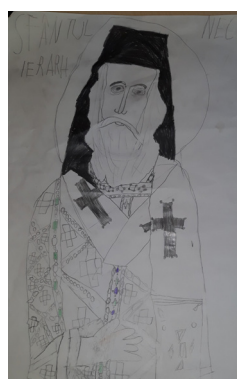
timpul lecțiilor on-line, unul dintre elevii clasei se îmbrăca de fiecare dată în uniformă, dorind să retrăiască starea de normalitate după care am tânjit cu toții. Mama acestui elev mi-a mărturisit: „Iubește foarte mult uniformă și școala aceasta!”

Predând în această școală creștină, am realizat că, prin credință și dăruire, sala de clasă se transformă în sala emoției noastre, devenind un mediu plin de poezie, plăcut și stimulator pentru cunoaștere.

Pe zi ce trece, îmi dau seama că este școala visurilor noastre, profesorii și elevii scriind o poveste extrem de frumoasă, sunt grădinari care fac din sala de clasă un pământ roditor de valori.

Versii fac mor.
 Versii au o coadă
 scurta, sunt fio-
 roși și au dinți
 ascuțiți.
 Alții sunt fieroși
 dar unora sunt
 buni.
 versul

Înv. Margareta Iancu

Iată-ne ajunși la finalul acestui an școlar, nu foarte ușor de parcurs pentru fiecare dintre noi.

Un proverb românesc spune că „pomul se cunoaște după roadă, iar omul după fapte.” Fiindcă a trecut destul de mult timp de când nu ne-am mai văzut față către față, pot spune ceva despre voi doar analizând temele pe care mi le-ați trimis în toată această perioadă. S-a văzut de la o zi la alta, de la o temă la alta,

dorința de a scrie mai bine, mai frumos, mai elegant. Deși sunteți încă mici, cu siguranță știți că întotdeauna rămâne loc de mai bine. Spun aceasta nu pentru că aș fi nemulțumită de voi, ci pentru a vă face să

înțelegeți că trebuie să existe în noi permanent dorința de a ști, de a cunoaște, de a fi mai buni decât am fost sau suntem.

Înainte de prima noastră întâlnire, o doamnă profesoară care vă cunoștea din semestrul I v-a caracterizat astfel: „Sunt copii buni și cuminiți!”. Timpul petrecut împreună, deși scurt, a dovedit că ceea ce s-a spus despre voi era adevărat. Așa să rămâneți: buni, calzi și cuminiți, pentru că „cele mai bune portrete ale oamenilor sunt faptele lor.”

**Portretele
oamenilor
sunt
faptele lor**

Clasa a II-ă

Înv. Iuliana Scutaru

Schimbările importante pentru un școlar se produc, de obicei, în clasa a V-a sau a IX-a, când trece în altă etapă din viața de elev și e firesc ca totul să fie diferit. Neprevăzutul (alias Domnul N.), însă, nu întreabă, nu ciocăne la ușă să ceară voie să intre și nu apare când îi spunem noi să apară. Se ivește pur și simplu, lăsându-ne dezarmați și nepregătiți. Așa s-a ivit și în clasa a II-a, nu doar o dată în anul școlar 2019 - 2020.

Poate că, nu întâmplător, opționalul de anul acesta s-a numit „Familia mea, comunitatea mea"! Deși zborul lin al frunzelor arămii nu vestește nimic neobișnuit, familia clasei a doua s-a dublat în toamnă. A fost prima schimbare majoră adusă de Domnul N.. Repede-repede, am fost nevoiți să ne obișnuim unii cu alții, să ne cunoaștem mai bine și să lucrăm împreună.

Domnul N. nu întreabă, nu ciocăne!

Ingredientul secret a fost însăși familia de origine, pentru că și acolo suntem mai mulți și acolo am învățat să conviețuim și să ne iubim.

Astfel, ieșirea la teatru din octombrie ne-a găsit prieteni, iar Vrăjitorul din Oz nu a avut de dat pentru noi decât, poate, mai multă unire: deja am devenit mai uniți și mai plini de inspirație, ceea ce ne-a motivat să creăm noi înșine un teatru de umbre. Mai uniți și mai motivați am participat la serbarea de 1 Decembrie, la Liturgia Sfântului Ierarh Nicolae și la crearea unor podoabe de pom care să încânte privirile vizitatorilor târgului cu destinație specială. Fulgii argintii ne-au adus și ei o schimbare: ser-

barea de Crăciun a fost cea mai frumoasă de până acum și cea mai cuprinzătoare. Am participat la repetiții într-un număr foarte mare, am încăput pe scenă toți elevii Liceului Teoretic „Sfinții Trei Ierarhi” participanți

la eveniment și ne-am descurcat minunat. Mărturie stau aplauzele și felicitările spectatorilor. Deja familia noastră se extindea, am devenit o comunitate. Eram și până atunci, însă nu realizam, poate, sau nu realizam că putem fi și pe scenă. Și aveam să mai dovedim o dată că suntem o comunitate, ceea ce tot nu realizam încă, însă, până la sfârșitul anului școlar aveam să o facem.

Apoi familia clasei a II-a a participat la concursul închinat marelui poet Eminescu și, mai ales, la cea mai importantă sărbătoare a școlii, aceea a Sfinților Trei Ierarhi, pentru care și-au pus în valoare talentul artistic, participând la expoziția de icoane și bucurându-se de aprecierea tuturor.

Mărțișoarele și felicitările pentru mame ne-au luminat începutul primăverii, însă vestitorul acesteia ne-a adus pentru prima dată un altfel de veste și, totodată, o altă schimbare majoră. O veste despre o experiență care ni s-ar fi părut greu de imaginat dacă nu am fi trăit-o: aceea a școlii on-line.

Am fost nevoiți să ne adaptăm din nou, aproape să ne reinventăm, pentru că, gestul simplu, devenit deja deprindere, de a ridica o mână pentru a ne arăta intenția de a răspunde, s-a

transformat brusc într-un click și o așteptare a observării lui de către doamna învățătoare. „Oare doamna n-a văzut mânuța portocalie? Am făcut cum m-ai învățat tu, mam/tata!” Și mama/tata preia din nou controlul calculatorului, răbdătoare/răbdător, ca să-i mai arate o dată.

Și din nou ne-a sărit în ajutor comunitatea, pentru că nu am fost niciodată singuri în această aventură. Toți din comunitatea noastră au simțit la fel și au învățat on-line. Și ne-am descurcat și de această dată. Am învățat să citim de pe ecran, nu din cărți, am învățat să încărcăm teme on-line, ba chiar am și cântat on-line.

Sigur că există și neajunsuri în școala sau orele la distanță. On-line nu-i putem învăța practic pe copii despre valori. De exemplu, când un copil plânge sau e trist, cine îl mai consolează? În afara părinților.... cineva de-o seamă cu el, care știe cum se simte tristețea la cea vârstă, cineva care a fost, poate, în aceeași situație, legată de școală. Sau cine să-i împrumute un stilou,

când nu mai are nicio rezervă? Cu cine ne mai întrecem la ștafetă? Și uite-așa s-a diminuat ocazia învățării practice a valorilor importante precum compasiunea, bunătatea, dăruirea și chiar competiția.

**Însă nu ne-am descurajat!
Cum să ne descurajăm,
când numele Sfântului Nicolae,
pe care-l slăvim anual și care e
ocrotitorul familiei și al copiilor,
înseamnă „obșteasca biruință”**

(numele este format din două cuvinte: „nike” - victorie, biruință și „laos” - popor)?

Nu mai suntem nici dezarmați, nici nepregătiți. Am învins și școala on-line! Familia și comunitatea noastră au fost mai puternice decât ea.

Acum știm că putem face față neprevăzutului. La revedere, Domnule N.! Bun venit, vacanță!

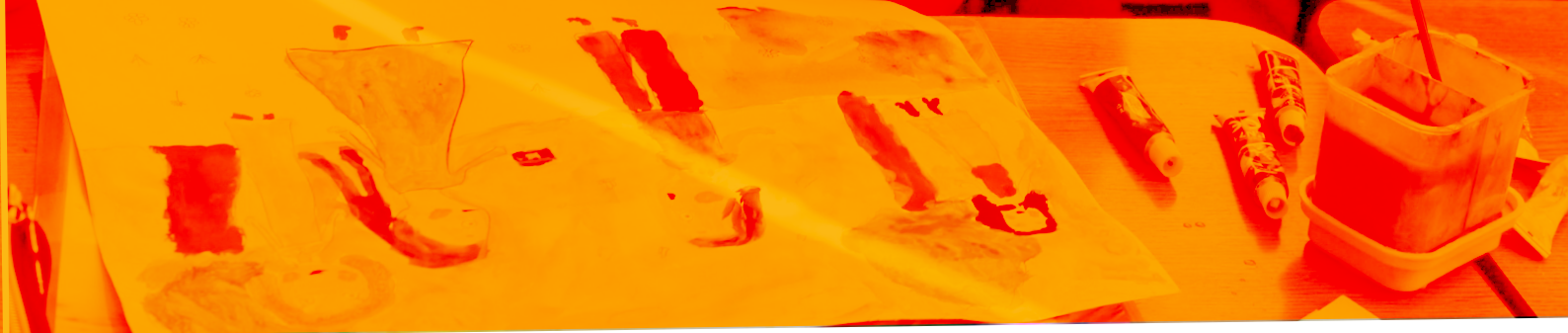

leșirea la teatru din octombrie ne-a găsit prieteni, iar Vrăjitorul din Oz nu a avut de dat pentru noi decât, poate, mai multă unire: deja am devenit mai uniți și mai plini de inspirație, ceea ce ne-a motivat să creăm noi înșine un teatru de umbre.

Activități: teatru de umbre, jocuri de toamnă afară, club de lectură, dezvoltare personală, serbarea de 1 Decembrie

Lucrare realizată de elevii clasei a II-a

Clasa a III-a

Înv. Anca Stoian

Limpede nu poți să vezi decât cu inima. Esențialul e invizibil pentru ochi.” Așa ne-a șoptit Micul prinț la începutul anului școlar, zâmbind enigmatic de pe fiecare bancă. Tot el ne-a privit din decolajul clasei, după ce a împrăștiat în jur stelute colorate, spunându-ne că în călătoria noastră ne vom sluji nu de păsări migratoare, ci de ceva mai special: scrisul și cititul, cântecele și desenul, jocurile și învățarea. Că ne vom „îmblânzi” unii pe alții și că vom fi prieteni; că ne vom cunoaște încet-încet și vom deveni importanți unii pentru alții; că fiecare va fi „fără de seamă pe lume” pentru colegii lui. Și a avut dreptate.

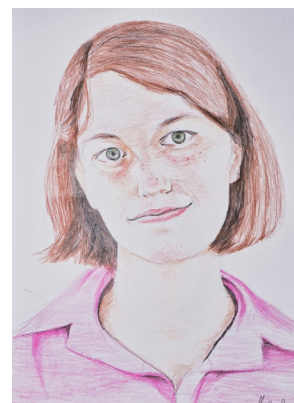
Clasa a III-a. O constelație unică, nou formată, din 23 de planete, mici la prima vedere, dar infinite și complexe, dacă îți oferi răgazul să zăbovești puțin să

le descoperi. O clasă frumoasă cu 23 de elevi buni, talentați și dornici să învețe. Pentru mine a fost o mare bucurie să mă

aflu în mijlocul lor!

I-am călăuzit în descifrarea misterelor matematice, oferindu-le codul secret al calculelor corecte și al rezolvării de probleme. Limba și literatura română i-a încântat pe copii prin diversitate. Au scris cvintete, au investigat fețele Cubului și s-au transformat în actori pentru a intra cu adevărat în universul textelor studiate. Au făcut cunoștință cu părțile de vorbire lucrând în echipă, citind scrisoarea de la „Domnul Pronume” și jucându-se cu mincea. Ochelarii uriași, desenul și paletele au fost câteva dintre accesoriile care i-au convins că ortogramele sunt chiar simpatice și ușor

de învățat. În urma lecturii suplimentare din fiecare lună, au realizat desene, au completat jurnale de lectură special concepute pentru ei și au participat la concursuri cu probe diverse.

Și veți bea apa cea bună

Ziua de vineri a fost mereu așteptată cu nerăbdare pentru prezentarea de carte susținută de unul dintre colegi. Și, nu în ultimul rând, am descoperit că viitorii scriitori de nuvele și romane s-au ascuns în această clasă. Șssts... nu spunem încă cine, dar cu siguranță se va afla în curând.

Experimentele și proiectele au fost deliciul orelor de științe ale naturii. Probabil că nu vor uita ușor cubul de gheață care s-a topit în mână, norul format într-un borcan sau circuitul apei din punga de la fereastră. Orelor de educație civică au deschis cel mai frumos subiect al educației: caracterul. Da, noi alegem ce să udăm în grădina sufletului, florile sau buruienile. Atunci, Micul prinț a ițit căpșorul din carte și a strigat: „Copii! Fiți atenți la baobabi!”

Fără orele de arte vizuale și abilități practice viața de școlar nu ar mai fi la fel. Parcă îi văd pe elevii clasei a III-a surzând aprobator. Desene realizate cu migală sau picturi de icoane? Origami sau măștișoare cusute pe etamină? Felicitări quilling sau pictură pe ceramică? Sacoșe de pânză pictate sau desen colectiv? Copiii au participat la toate cu mare bucurie și încântare, iar rezultatele au fost pe măsură.

**Copii, fiți atenți
la baobabi!**

O clasă de artiști adevărați!

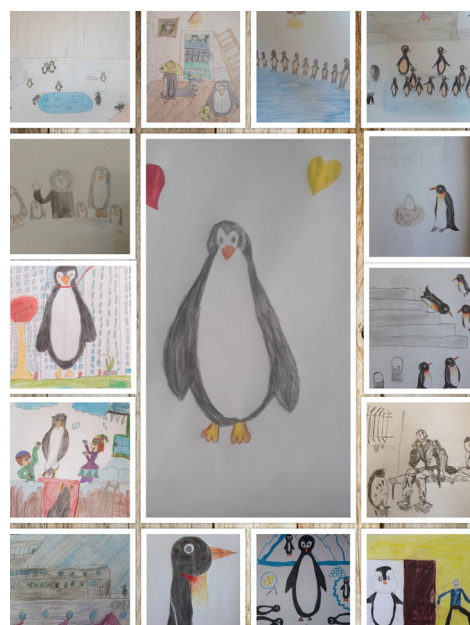
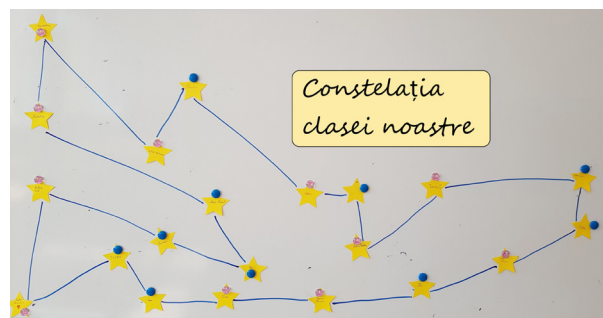
În săculețul cu amintiri s-au adunat și multe alte clipe frumoase de la orele de sport, muzică, limba engleză sau joc și mișcare, de la ieșirile în comunitate, de la împodobirea bra-dului de Crăciun, de la serbări și repetiții, de la activitățile artistice.

Și nu veți mai înseta nicicând...

Dintr-odată, însă, totul a părut că se transformă într-un deșert. O despărțire și o izolare impusă. Nu se mai auzea, nu se mai vedea nimic. Dar „ceea ce înfrumusețează deșertul e că ascunde o fântână undeva...”, așa că am pornit în căutarea

ei. Și am găsit apa, o „apă bună pentru inimă”. Am încheiat anul școlar cu bine, dar cu un dor adânc de Celălalt. „Devii răspunzător de-a pururi pentru ceea ce ai împlânzit.”, ne învață, surâzător, Micul prinț.

**Deși departe fizic, simțim că există
o legătură tainică între noi care
ne face să sperăm și să avem încredere
că urmează o clasă a IV-a minunată,
firească și plină de bucurii.
„Limpede nu poți să vezi decât cu inima.
Esențialul e invizibil pentru ochi.”**

Clasa a IV-a

Înv. Ioana Barbu

Un an școlar ce a început în mod obișnuit, fără să își arate atipicul. Sune-
tul clopoțelului, bucuria revederii și
emoțiile din timpul îmbrățișărilor de la careu,
toate acestea au existat și le-am simțit din
plin, ca de fiecare dată.

Nimic nu prevestea „furtuna” ce avea să ne lo-
vească, să ne pună la încercare și să ne uneas-
că, într-un final. În spatele ecranului tabletei
sau al laptop-ului, am fost cu toții elevi: profe-
sori, părinți și copii, deopotrivă. V-am învățat
și am învățat de la voi lucruri pe care credeam
că le știu. Am avut multe bucurii și împliniri
împreună, care mi-au încântat sufletul și m-au
ajutat să vă descopăr. Am învățat în clasa a
IV-a împreună.

Tu cât ai mai crescut?

Derulând puțin acest ultim an,
aș vrea să vă gândiți la cum
sunteți și cum erați. Sunteți,
cu toții, puțin mai înalți,
puțin mai puternici și sigur

mai deștepți. Cel mai bun mod de a măsura
cât ați crescut nu este în centimetri, nu este
nici măcar în calificativul vostru final, chiar
dacă aceste lucruri sunt importante și ele,
desigur. Cel mai important este ce ați făcut
cu timpul vostru, cum ați ales să vă petreceți
zilele și cu cine ați creat legături în acest an.
Pentru mine, aceasta este adevărata măsură a
succesului.

Ar trebui, poate, să facem o nouă regulă de
viață: să încercăm întotdeauna să fim puțin
mai buni decât este necesar.

Din experiența ciclului primar, aș vrea să
rămâneți cu certitudinea că totul este posibil
în viitorul pe care vi-l construiți. Îmi doresc, în
anii ce vor urma, să demonstrați că sunteți așa
cum vă văd eu acum: niște învingători. Dacă

fiecare dintre voi
își va face o regulă
ca, oriunde și ori de
câte ori va putea,
să încerce să fie
puțin mai bun decât
este nevoie, atunci
lumea va deveni un
loc mai bun. Și dacă
vă veți purta astfel,
cineva, undeva,
cândva, s-ar putea să recunoască în fiecare
dintre voi chipul lui Dumnezeu.

Vă doresc ca viața să vă fie senină, familia și
prietenii să vă fie aproape, iar laurii victoriei
să vă încununeze fruntea!

Cel mai bun mod de a măsura cât ați crescut nu este în centimetri, nu este nici măcar în calificativul vostru final, chiar dacă aceste lucruri sunt importante și ele, desigur. Cel mai important este ce ați făcut cu timpul vostru, cum ați ales să vă petreceți zilele și cu cine ați creat legături în acest an. Pentru mine, aceasta este adevărata măsură a succesului.

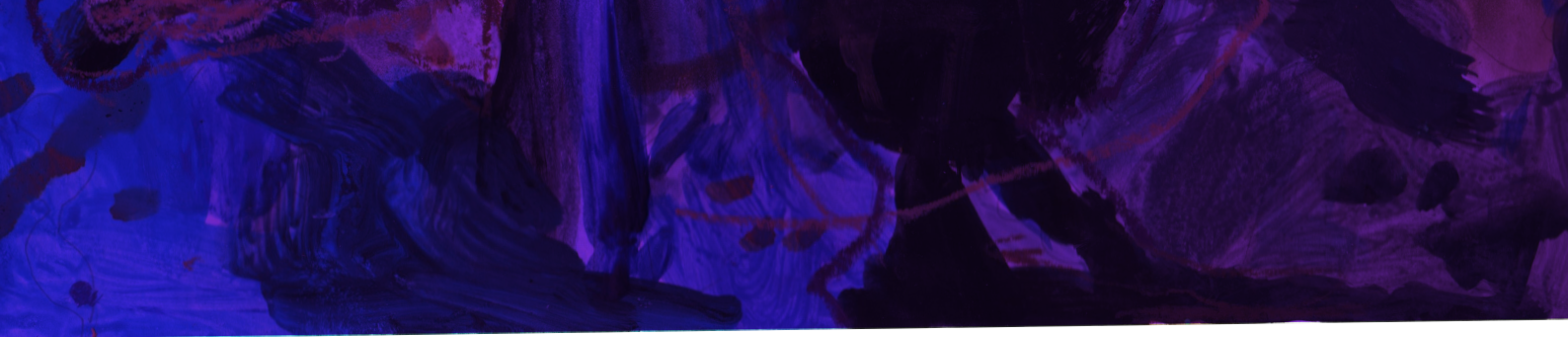

gimnaziu și liceu

28

Sofia Floarea, LTSTI

Este atât de greu, uneori, să re trăiești acele stări, emoții, sentimente, pe care le-ai avut și pe care crezi că nu le vei putea uita niciodată, pentru că te-au marcat profund, pentru tot restul vieții tale. Stereotipic, pot spune că a fost o perioadă lungă, cu bune și cu rele, cu îngrădiri, limitări, frustrări, dar și cu multă meditație, cu timp îndeajuns pentru reflecție și introspecție, un timp în care, scăpând de agitația cotidiană, m-am întrebat, asemenea lui Camus, la ce bun toată această nebulie?

Oricum, totul pare lipsit de sens, iar oamenii parcă „secretă inumanul”. Nimic nu mai rămâne în rațional, odată ce lumea s-a oprit în loc. O situație absurdă, în care încercam să înțeleg, ca mulți alții, ceea ce era de neînțeles...

În această atmosferă cenușie a propriilor gânduri amestecate, contradictorii și aruncate într-un soi de haos sentimental, o gură de aer proaspăt au adus acești copii frumoși, elevii noștri dragi, pe care i-am simțit aproape în toată această perioadă, chiar dacă înstrăinați cumva de această tehnologie, fără de care, culmea ironiei, cu toții ne-am fi simțit și mai debusolați.

Scoala care ne formează

Am fost plăcut surprinsă de maturitatea lor intelectuală, de felul în care au perceput și au descris, subiectiv, ceea ce a însemnat această perioadă de izolare pentru fiecare dintre ei, dar mai ales de capacitatea lor de adaptare rapidă la o stare de fapt. Mi-au arătat că pentru ei lumea reală nu este doar cea în care vedem, auzim, simțim, vorbim; ci o lume ideală, pe care doar au gândit-o, au imaginat-o, s-au rugat pentru ea, făcând-o, astfel, cât se poate de concretă. Asemenea lumii lui Platon, această lume ideală

devenea, prin puterea minții lor, mai reală decât oricare alta, decât însăși realitatea fizică pe care o trăiau. Astfel, am învățat de la ei optimismul, pe care aproape îl uitasem, curajul de a spune sincer ce gândesc, pasiunea pentru lucrurile simple, obișnuite, pe care nu o mai regăseam cândva.

Copiii au fost pentru mine școala aceea de care vorbea Noica, în care învață deopotrivă și profesorul, căci altfel devine o absurditate; școala în care, cum afirma Leon Bloy, „nu se știe cine dă și cine primește.”

Punând în balanță ce am pierdut și ce am câștigat din această stranie experiență, pe care, de bună seamă, nu puteam să o anticipăm, consider că cel mai mult am pierdut în ceea ce privește contactul nemijlocit, firesc, cu oamenii, iar acest lucru se va resimți, cu siguranță, în abordarea ulterioară, dominată de teama de celălalt; căci, pentru tot mai mulți dintre noi, „L'enfer c'est les autres”, cum afirma Sartre, iar această atitudine dominantă a vieții noastre, ca rezultat al „distanțării sociale” promovate în exces, va schimba, pentru multă vreme, natura relațiilor dintre oameni. Sper că această perioadă a fost și benefică, îndreptându-ne atenția mai mult către noi înșine și către cei de lângă noi, făcându-ne mai atenți în general, mai sensibili, mai supli în gândire, ajutându-ne să stabilim din nou direcția corectă, asumându-ne totuși și riscul de a uita, pe parcurs, că a merge înainte nu e totuna cu a merge pe drumul cel bun, vorba lui Rousseau.

Jurnal de pandemie

Clasa a V-a A

Prof. Georgiana Estienne, diriginte

I-am întâlnit în prima zi de școală cu surâsul pe buze, dornici să învețe, curioși să descopere cum este să fii elev de gimnaziu. Aveau cu toții emoții, desigur, dar acestea se așezau cumva ascultătoare pe orbita convingerii că totul va fi bine. Și cu ajutorul lui Dumnezeu așa este.

Sub îndrumarea atentă și dedicată a echipei didactice, cu implicarea permanentă a părinților și cu gândul la cele bune, săptămânile au început să se perinde pe șiragul unei copilării încântătoare, cu drag de carte și poftă de joacă. Am simțit pulsul unei clase serioase, disciplinate în demersul de învățare, am primit adesea întrebări suplimentare și proiecte din proprie inițiativă, care manifestau

Clasei mele, cu dragoste...

bucuria de a extinde tot mai mult sfera cunoașterii.

Rând pe rând, deschizători de drumuri și alergători de cursă lungă, încurajați și încurajatori, copiii s-au inspirat din comportamentele cele mai alese, pentru a dobândi pe termen lung o educație bună. Timizi sau dezinvolți, rezervați, tăcuți sau vorbăreți, fiecare dintre ei știe cu siguranță în străfundul inimii sale cât și cum s-a străduit, ce calitate a dobândit, și-a perfecționat sau a negli-

jat, care sunt rețetele proprii de reușită și unde mai trebuie să insiste. În perioada destul de dificilă, neașteptată și necesară a învățământului la distanță, i-am regăsit determinați, serioși, hotărâți să-și învingă oboseala și nedumerirea, activ prezenți și dornici să învețe.

Cu toții ne-am fi dorit ca anul școlar să se încheie cu o ceremonie care să le răsplătească străduția; îmi era dor să cântăm împreună „Ce mică-i vacanța mare”, mi-ar fi plăcut să îi conduc astfel spre porțile verii.

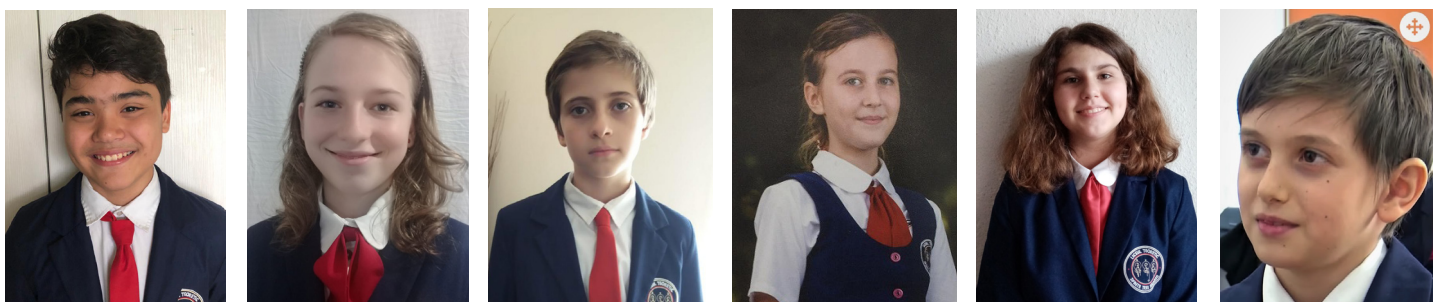
Cu speranța că vom putea continua cât de curând această tradiție, îi felicit în mod deosebit pe elevii care s-au distins cu media zece pe linie și vă invit să îi descoperiți în cele ce urmează.

Călătorie în jurul Cunoașterii

Ioan Gavrilă, premiul I

Cu ajutorul Bunului Dumnezeu, încă un an de școală a ajuns la sfârșit și, în același timp, pentru mine a mai trecut un an din ciclul gimnazial. O experiență deosebită și încă o traistă plină de învățături noi, informații, valori, principii, adunate pe întortocheatul drum al vieții. Nu pot spune că această secțiune din călătorie a fost lipsită de greutate și răscruci, însă, datorită curajului și interesului insuflat de profesori, am parcurs-o cu încredere; am primit un surplus de cunoaștere.

Elevii premianți - clasa a V-a A

Premiul I: Ioan Gavrilă, Teodora Păuna,
Sophia Voican

Premiul al II-lea: Eric Nukina, Maria Panait

Premiul al III-lea: Pavel Trifanciuc

Mențiunea I: Eirini Tataridis

Mențiunea II: Teodora Soare

Mențiunea III: Petru Isar

Vă mulțumesc!

Sophia Voican, premiul I

Iată că s-a mai scurs un an, o perioadă minunată alături de colegi și de profesorii atât de buni și de înțelegători! În acest timp, cât am fost în clasa a V-a, m-am simțit foarte bine și m-a bucurat sprijinul profesorilor noștri care ne-au învățat atâtea lucruri frumoase, cu dorința de a-și face lecțiile cât mai ușoare și mai interesante. Le mulțumesc tuturor, colegilor și profesorilor, pentru momentele extraordinare petrecute împreună!

Cum am învățat să iubesc ora de Limba și Literatura Română

Teodora Păuna, premiul I

La începutul clasei a V-a, în mintea mea trona o singură idee, care suna cam așa: „Îmi place matematica deoarece este unicul lucru la care mă pricep!”. O afirmam cu încăpățănare, orice s-ar fi întâmplat. Iată că a venit și ora de Limba și Literatura Română. Mă așteptam să fie plictisitoare și obositoare, total opusă idealului meu (și acum, recunosc, nu a fost deloc așa); credeam că absolut nimic nu mi-ar fi putut schimba părerea.

Ca temă pentru acasă am avut de realizat o compunere. Drept să spun, nu prea mi-am dat interesul, dar, a doua zi, am realizat că ceilalți copii aveau niște compuneri foarte frumoase, spre deosebire de a mea. Îmi venea să intru în pământ de rușine!

Atunci, în locul idealului meu, a apărut un singur gând: „Dacă ei pot, de ce n-aș putea și eu?”. Din acea clipă, viziunea mea față de materiile școlare s-a schimbat radical.

Mulțumită profesorilor, toate materiile îmi plac foarte mult și mă bucur de fiecare dată când aflu lucruri noi și interesante.

Vă mulțumesc!

Clasa a V-a B

Prof. Bejinaru Daniela, diriginte

In acest an școlar am avut ocazia să descopăr niște copii minunați. În cele nouă luni de școală, au ieșit de sub aripa protectoare a învățătoarei și și-au declarat independența, descoperindu-și astfel propria persoană.

Nu le-a fost teamă să pună întrebări și să afle lucruri noi; curiozitatea și setea de cunoaștere sunt două dintre atributele lor cele mai frumoase. Le doresc să nu uite niciodată acest lucru și să continue să descopere mereu lumea în același mod.

Începutul

Au învățat alături de ceilalți colegi că ambiția la învățătură poate fi sănătoasă, că nu toți sunt încrezători în ei înșiși, dar pot fi niște prieteni excepționali și că, deși toți suntem diferiți, asta ne face speciali.

De abia aștept revederea în următorul an școlar, mai puternici și mai ambițioși!

32

Premiile clasei a V-a B

Premiul I: Dumitrescu Sofia,
Pena Inuka-Anastasia, Ursescu Maria
Premiul al II-lea: Encică Andrei
Premiul al III-lea: Tineghe Mara, Toma Ana
Mențiunea I: Sabie Filip
Mențiunea II: Iordache Radu
Mențiunea III: Rusu Maria

Despre adaptare

Pena Inuka-Anastasia, premiul I

Pentru mine, anul școlar 2019-2020 a avut o mare încărcătură emoțională deoarece a reprezentat trecerea către o altă etapă a vieții: școala gimnazială. Am avut ocazia să cunosc niște dascăli minunați, îndrumându-mă cu blândețe și priecpere spre calea cunoașterii. Tot aici am avut ocazia să mă integrez într-un grup deosebit de colegi, cu care am legat prietenii și pe care știu că mă pot baza la nevoie. Deși dificil, trebuind să ne adaptăm la o nouă formă de învățare, a fost un an frumos, căruia i-am făcut față cu ajutorul profesorilor dedicați, care ne-au susținut în toată această perioadă. Mulțumim, dragi profesori LTSTI!

Dar ce zgomot se aude? Bâzâit ca de albine?
Toți se uită cu mirare și nu știu de unde vine,
Până văd păinjenișul între tufe ca un pod,
Peste care trece-n zgomot o mulțime de norod.
Trec furnici ducând în gură de făină marii saci,
Ca să coacă pentru nuntă și plăcinte, și colaci;
Și albinele-aduc miere, aduc colb mărunț de aur,
Ca cercei din el să facă cariul, care-i meșter faur.

„Călin (file din poveste)”

Clasa a VI-a

Prof. Georgeta Neagu, diriginte

Experiența de diriginte rămâne întotdeauna inedită și imprevizibilă, indiferent de anii petrecuți în mijlocul copiilor, într-o prelungire firească a statutului de dascăl.

Te trezești dintr-o dată în fața unor elevi pe care trebuie și îți dorești să ți-i asumi drept „ai tăi”; de atunci, din acel moment al întâlnirii, nu mai este cale de întoarcere: izbânda, eșecul, împlinirile, neliniștile sunt toate ale tale și ale lor; dojana este din iubire, dar și cu mângâiere, pentru că responsabilitatea de diriginte nu se rezumă la o semnătură în catalog sau în carnetul de note.

„Șase, vine diriga!”... un semnal cunoscut și printre elevi și printre profesori. Dragii mei copii, acum, la finalul anului școlar, vă mărturisesc o taină: „diriga” venea, de cele mai multe ori, nu pentru observații, pentru atenționări reci și administrative, care își au rolul lor, ci pentru a vă privi, pentru a vă înțelege, pentru a vă transmite, prin cuvânt sau prin tăcere, că suntem împreună în acest drum al devenirii noastre.

**Nici prea mari,
nici prea mici...**

Cu un an în urmă, ați descoperit dirigințele... Poate că nu este ca doamna învățătoare sau nu este cel mai „cool” profesor, nici nu înțelege foarte bine fenomenul „graffiti”, dar va fi parte a drumului vostru ca elevi de gimnaziu.

În clasa a VI-a nu mai sunteți nici la început de drum, nici la împlinirea lui; cei din jur vă consideră nici prea mari, nici prea mici. Pare că nu sunteți luați în seamă, dar nu uitați că sunteți în miezul lucrurilor și al unei perioade frumoase a anilor voștri de școală.

Bucurați-vă, dragii mei, când timpul vi se pare că trece mai greu! El vă păstrează încă în miezul întâmplărilor de școlari nici prea mari, nici prea mici...

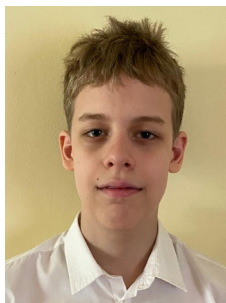
Aș vrea să cred că la finalul devenirii noastre împreună, vom avea bucuria că fiecare dintre noi a dăruit celuilalt doar Bine și Frumos!

Frumusețea performanței

Andreea Antohe, premiul I

Școala are un rol foarte important în viața fiecăruia, dăruindu-ne informații prețioase ce ne vor fi de mare folos în anii care urmează. De aceea, am citit întotdeauna fiecare lecție cu bucurie și încântare, adesea încercând să aflu informații suplimentare, pentru a-mi răspunde anumitor întrebări și nelămuriri. De asemenea, atât anul acesta, cât și în cel precedent, am participat la diferite concursuri și olimpiade, care au necesitat ore suplimentare de studiu, prin care am avut prilejul să aflu mult mai multe lucruri decât în mod normal, deși asta a presupus mai multă muncă și mai mult timp dedicat învățării. Totuși, performanța are o frumusețe aparte, exprimată atât prin lucrurile noi pe care le afli, cât și prin rezultatele obținute. Aștept cu nerăbdare venirea clasei a VII-a, pentru a-mi continua călătoria prin lumea cunoașterii și pentru a-mi revedea prietenii și colegii.

Premiile clasa a VI-a

Premiul I: Andreea Antohe, Maria Stanciu

Premiul II: Ștefan Boambeș

Premiul III: Maria Mițnei,

Antonia – Elena Ionescu, Petru Leon

Mențiunea I: Ana Gulie, Teodor Țîțarcă

Mențiunea II: Teodora Bîgu

Cum să nu-ți pierzi entuziasmul

Maria Stanciu, premiul I

În opinia mea, performanța nu trebuie neapărat să fie echivalentă cu premiul I. Performanța înseamnă să devii mai bun decât cel care ai fost ieri. Să înveți, nu pentru notă, ci pentru că ai o pasiune pentru materia respectivă, pentru a avea satisfacția de a înțelege cât mai mult, de avea cât mai multe răspunsuri. Performanța este propriul tău succes. Adică, așa cum spune și Winston Churchill: „Succesul înseamnă să fii în stare să mergi din eșec în eșec fără să-ți pierzi entuziasmul.” Este, într-adevăr, foarte greu, dar nimic nu se compară cu faptul că îți poți ține capul drept, indiferent de premiu, pentru că tu știi că ai dat tot din tine. Că ți-ai întrecut propriile limite.

Clasa noastră dragă!

Maria Mițnei, premiul al III-lea

Iată-ne la sfârșitul anului școlar! Nu-mi vine să cred că au trecut deja șase ani de când sunt împreună cu colegii mei și formăm această minunată clasă! Și acest an școlar a fost foarte interesant, cel puțin pentru mine! Simt că tot ceea ce am dobândit - cunoștințe, experiențe, trăiri - m-au îmbogățit enorm! Orele de Limba și Literatura Română, Matematică, Francuză, Engleză, Biologie, Istorie și toate celelalte materii, au fost o adevărată bucurie pentru mine. I-am simțit mereu pe profesori alături de noi, ca pe cei mai buni dascăli, adevărați pedagogi. Din nefericire, am trecut prin perioada carantinei, în care am fost nevoiți să stăm acasă, să comunicăm de la distanță cu colegii și profesorii și să ne vedem prin ecranele computerelor. Regret că nu am mai putut participa la Concursul Național de Biologie „George Emil Palade”! Sper din tot sufletul ca din toamnă să revenim la condițiile normale de studiu, în clasa noastră dragă, plină de amintiri frumoase!

Când curtea școlii prinde viață

Antonia Elena Ionescu, premiul al III-lea

Anul acesta a fost plin de emoții! De la frică, înaintea unui test, la nerăbdare, să afli nota, până la bucuria de a afla că ai luat o notă mare. Am plâns, dar am și râs, cu a doua mea familie: colegii și profesorii! Preferatele mele sunt pauzele, când curtea școlii prinde viață. Copii aleargă, se joacă, se bucură; râsete răsună peste tot. Mi-ar fi plăcut să ne bucurăm și de semestrul al II-lea împreună, dar, din păcate, am făcut școala on-line. Bucuria revederii va fi foarte mare! Am multe amintiri frumoase, dar aștept cu nerăbdare să-mi fac și altele noi!

Psih. Simona Mocioi, diriginte

Când am acceptat să le fiu dirigintă (postură nouă pentru mine la acea vreme) nu știam despre ei decât ce auzisem, ocazional, în cancelarie sau în ședințele Consiliului profesoral. Îi preceda o „faimă” de clasă bună dar cu dificultăți la capitolul disciplină. „Eh, sunt copii...” mi-am zis și am hotărât să îmi aduc aminte de asta cât timp le voi fi dirigintă.

I-am găsit, în prima zi de școală, frumoși și cu ochii mari, încercând să înțeleagă din privirea mea, din comportamentul meu, ce fel de diriginte voi fi. Eram al treilea, pentru ei. Cuminiți, timizi și liniștiți i-am găsit și la prima întâlnire de la clasă. Apoi și la a doua... și la următoarele, până am început să mă întreb dacă nu cumva vacanța de vară îi schimbase așa de mult încât aveam cea mai cuminte și mai liniștită clasă. Încet-încet au început să mă cunoască și să capete încredere în mine. Orele de dirigenție s-au transformat în ore de dezbateri a unor probleme

Creștem împreună

sau situații care îi interesau în mod direct dar și a micilor „scăpări” legate de disciplina la anumite ore. Am început să îi cunosc, cu aptitudinile și talentele lor dar și cu trăsăturile sau incapacitățile fiecăruia (cum ar fi „incapacitatea” de a nu vorbi neîntrebat sau de a-ți aștepta rândul).

Am încercat, încă din primele zile, să cresc coeziunea în clasă, să fie uniți, cooperanți, deschiși și înțelegători unul cu celălalt. Nu știu dacă am reușit, având în vedere timpul scurt petrecut împreună în acest an neobișnuit (dar cu siguranță vom continua anul viitor).

Rezultatele foarte bune la învățătură se datorează atât copiilor, cât și părinților lor, părinți deosebit de implicați și prezenți și cărora le mulțumesc!

Georgiana Estienne

In așteptarea unei cristalizări de conștiință care să ne aducă la limanul Cuvântului, cu toată amărăciunea trăirilor anului școlar care se încheie și dincolo de incertitudinea timpurilor, simt nevoia formulării unui status-crez.

Ne regăsim uniți, dascăli și părinți, chiar în absența unei minime definiri a situației în care ne aflăm, de preocuparea pentru copii, pentru educația și devenirea lor. Din totdeauna școala a generat un cadru simbolic, este locul unde ne adunăm pentru a învăța să trăim unii cu alții, mai mult decât un spațiu comun în care se transmit cu acuratețe informații

Vivat academia

destinate unei utilizări performante.

Or, speranța de a atinge acest ideal poate fi păstrată doar în prezență. În clasă, în timpul unei ore obișnuite, copiii au ocazia să se manifeste armonios, iar profesorul apreciază dintr-o privire cât și cum a înțeles fiecare, cu cine și unde este necesar să insiste, cu cât a rămas

fiecare. Este o comunitate în-suflețită de fiecare elev în parte, cu menirea de a crește Oameni.

Dincolo de dulcea așezare din sânul școlii, orele on line rămân ultime tranșee pe linia frontului.

Am simțit aceasta cu acuitate aparte pentru elevii clasei a VII-a, care au de pregătit primul

lor examen național. Deși nu le port de grijă ca diriginte, am observat că este o clasă unită, elevii se bucură vădit de timpul petrecut împreună, au o anumită mulțumire când se iau la întrecere și au nevoie în permanență să fie încurajați și susținuți în direcția bună. Motivați, sunt capabili de un efort apreciabil pentru a obține rezultatele dorite. Aflați la vârsta adolescenței, când schimbările se precipită pe toate planurile, au nevoie permanentă de a fi călău-

ziți, de a fi ocrotiți sub aripa școlii, pentru a nu se risipi. Împreună și separat, sunt o oglindă a societății de mâine, pe care o văd echitabilă și respectuoasă față de oameni. Fie ca acești copii școliți să devină demni purtători de lumină în viețile lor și ale noastre!

Premiile clasei a VII-a:

Premiul I: Rusu Anastasia,
Toboșaru Paraschiva

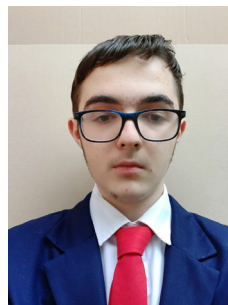
Premiul II: Botgros Eduard Mihai

Premiul III: Paul Nicolae,
Soare Grigore

Mențiunea I: Iancu Simon

Mențiunea II: Falie Ioan David,
Filipoiu Irina, Yuki Luca

Mențiunea III: Dumitrescu Ioan

Roadele acestui an școlar

Anastasia Rusu, premiul I

Din perspectiva multora, clasele a V-a și a VII-a sunt cele mai grele din gimnaziu, deoarece cuprind multă materie nouă. Pot spune că am o altă părere. Anul acesta, am terminat clasa a VII-a cu o medie generală mai mare decât cea din clasa a VI-a (care se spune că este mai ușoară). Matematica și Limba și Literatura Română au fost foarte frumoase, interesante și ușoare, la fel ca celelalte materii pe care le-am studiat în acest an. Le sunt recunoscătoare profesorilor mei, deoarece s-au străduit și au reușit să însămânțeze atât de bine slovele în mintea mea, încât nu am avut nevoie de meditații. Dascălii mei sunt deosebiți, își dedică cu drag timpul pentru a ne învăța să devenim oameni, punând suflet în lucrarea lor de grădinari iscusiți. Sora mea mai mare (care a învățat în această școală din clasa I până în clasa a VIII-a) a fost mereu printre cei mai buni dintre colegii ei, încercând să îi mulțumească și să îi bucure atât pe profesori, cât și pe părinți. Urmându-i exemplul bun, m-am străduit, la rândul meu, să fac ce a reușit ea. În timp ce strângeam roadele acestui an școlar, mi-am dat seama cât de mult face o voință bună, prinsă din zbor de profesorii pricepuți. În mâinile lor aceasta a căpătat o formă minunată, care mai apoi s-a transformat într-o roadă coaptă și parfumată: RECUNOȘȚINȚA!

Clasa a VIII-a A

Prof. Irina Isar, diriginte

In urmă cu patru ani mă aflam pentru prima dată în fața lor. Pe unii dintre ei îi cunoșteam deja. Dar acum stabileam o relație nouă; mă prezentam drept diriginta lor. „Ce este un diriginte?” „Ce face el?”

Acestea erau întrebări nerostite, ce puteau fi lesne citite pe chipurile lor. Chipuri atât de senine, care radiau blând doar inocență și frumusețe. M-a copleșit atunci un sentiment de teamă față de misiunea pe care poate n-aș reuși să o îndeplinesc în chip desăvârșit. Dar am simțit imediat că nici unul dintre tratatele, cursurile, sau seminariile de psihologie și pedagogie nu mi-ar putea fi mai folositor decât îndemnul la

Fereastra prin care a curs Lumina

simplitate și dragoste al lui Ernest Bernea. Spunea undeva că „este în firea omului să învingă prin dragoste. Dumnezeu ne-a dezvăluit lumea, adevărul, viața și puterea, prin dragoste. Cine nu iubește, nu are simțuri; toate ferestrele, de la firicelul de iarbă, la steaua ce clipește în liniștea depărtărilor, i se închid”.

Nu mi-am propus să îi iubesc, dar i-am iubit din prima clipă, pentru inocența și sinceritatea lor, pentru drăgălășenia și permanenta curiozitate. Am învățat de atunci multe împreună. Am răstălmăcit sensuri și înțelesuri nenumărate. De la

Creație la Apocalipsă, de la arte la științe, de la om la univers. Am descoperit că bună-tatea se dobândește, jucându-ne alături de copii nevoiași, lăcrimând alături de bătrâni care-și purtau demn suferințele pe paturi de spital, sau lucrând și dăruind câștigul nostru. Am înțeles de ce Parintele Steinhardt a anagramat numele țării noastre „Om în rai”, călătorind pe drumuri de munte, vizitând peșteri, chei și „babe”. Am aflat cu mândrie ce sacrificii făceau înaintașii noștri, retrăind războaie și Unirea cea Mare. Am cântat, am alergat, am refăcut legende și balade și ne-am jucat mult. Acum, toate au devenit amintiri dragi, pe care le vom păstra, fiecare, într-un colțișor de suflet. Nu știu dacă am fost un diriginte bun, dar știu sigur că-n sufletele copiilor mei, în această școală, în care totul se face cu binecuvântare și dragoste, s-a deschis o fereastră prin care Creatorul a picurat lumină. Și știu sigur că este atât de prețioasă, încât niciunul dintre ei nu o va pierde. Nădăjduiesc ca oricare dintre ei, orice va fi, să reușească să devină și să rămână... Om.

Un paradox

Matei Iordache, premiul I

De când eram mic mi-a plăcut, paradoxal, să fiu mare! Am trecut, pe rând, de la dorința de a fi cât aragazul, ca să văd ce se întâmplă în oala cu mâncare, la dorința de a fi cât cerul, ca să văd cum e să zbori. Acum vreau să ajung pilot militar, ceea ce implică multă muncă fizică, dar și mai multă, intelectuală. Totuși, lăsând copilăria deoparte, mi-a plăcut tot timpul să-mi depășesc limitele. Așadar, m-am ridicat mai sus de așteptările mele, ceea ce mi-a oferit bucurie.

Ce m-a încântat cel mai mult a fost că și așteptările mele au crescut, dându-mi seama că pot și culegând, totodată, roadele învățaturii. Aici intervine un alt paradox: îmi spuneam deseori că nu trebuie să ajung să exagerez cu învățatul! Omul este o ființă care a primit har de la Dumnezeu să vorbească, să socializeze, să se bucure de viață. Așadar trebuia să fructific și acest dar, prin faptul că mă jucam sau ca mă vedeam cu prietenii. Mă bucur să fiu astăzi pe podium și mulțumesc tuturor celor care m-au sprijinit.

Premii clasa a VIII-a A

Premiul I: Ana Sturzu, Filip Homm, Matei Iordache

Premiul II: Teodor Iancu, Daria Mironica,
Antonia Stănciulescu

Premiul III: Ana Oprișan

Mențiunea I: Anisia Iancu, Daria Coman,
Daria Petrache, Ioan Niculescu, Maria Sive

Mențiunea II: Petru Jeflea

Mențiunea III: Simon Drăghici

Cea mai frumoasă Școală!

De Filip Homm, premiul I

Nu cred că am să uit vreodată școala aceasta, cu atât mai mult pe profesorii care m-au ajutat, pe doamna dirigintă, care ne-a purtat mereu prin excursii nebănuite, dar și pe domnul Marin care făcea fiecare zi mai frumoasă!

Clasa a VIII-a B

Prof. Eleonora Rodica Iordache, diriginte

Ce loc să mai acorzi trecutului prăfuit, târgului de evenimente care nu mai răsună decât a dangăt de alamă și hainei străpunse de amintiri, atârnată într-un colț de talcioc, la mila privitorilor? „Eppur si muove!” afirma Galilei punând Soarele în centrul universului; „Knowledge itself is power!” spunea lordul Bacon, punând omul în centrul universului, pentru ca Berkley să se întrebe dacă universul va mai exista atunci când goana va face ca nimeni să nu mai aibă timp să îl perceapă.

Suntem, fără îndoială, exponenții unei societăți a datelor, în care teoria este desuetă, pentru că totul evoluează rapid, iar mersul vremurilor se prinde... din mers. Medicina progresează, pentru că oricărui călător îi șade bine cu drumul, iar cetatea se construiește pe statistici, rotind în cicluri electorale, cifre

Imaginați-vă o insulă...

de input și output generate de lozinci. Cui să îi pese de trecut? Al cui trecut?

Și totuși, imaginați-vă o insulă în care locuitorii să conteze,

nu în general sau în abstract, ci în persoană, pentru că doar așa se poate intui ceea ce știința, medicina și tehnica, deopotrivă, punând maselor căpăstru și geniilor *deadline*, vor să obțină - veșnicia. Or, dacă termenul vă pare mult prea afundat în tainele cristelniței, să stăm strâmb și să judecăm drept, ce formă mai neîntinată poate cuprinde visul omenesc? Lumea fără de istorie l-a numit ne-măsurare; și-a fost încununată de propria-i vremelnicie, cu un confort fără măsură, din care se ițesc la geamuri ermetic închise, obrăjori străvezii de seară, supravegheați atent de priviri temătoare și zâmbete împietrite, căci, vorba poetului, veșni-

cia s-a născut la sat, iar scara blocului e plină de bacterii...

Revenind, deci, imaginați-vă o insulă, în care ființa se întinde dincolo de marginea propriei măsuri, în care pruncul este o poveste. Are ochii

bunicii, căci doar ea vedea atât de bine cum trece cămila prin urechile acului; are auzul fin al străbunicului, căci doar el înțelegea glasul pământului și-n felul acesta, el, copilul, nu începe și nu se termină la capătul ultimului fir de păr, iar insula îl va învăța să nu își abandoneze povestea.

Insula mea este Școala mea, iar istoria ei este prezentul nostru; istoria este plină de lucruri și fapte care fac oamenii să conteze, prin frumusețea lor, prin curajul lor, prin dragostea de viață și prin dorința de a face povestea să răzbată, să meargă mai departe.

Premii clasa a VIII-a B

Premiul I: Anastasia Radu,
Ilinca Boambeș, Teodora Macovei,
Ioana Toader

Premiul II: Serafim Rogoti

Premiul III: Adrian Cimpoeu

Mențiunea I: Veronica Dragomir

Mențiunea II: Valentin Barna,
Ana Maria Popa,

Mențiunea III: Ioana Iovescu,
Petru Catană-Negreanu

Prietenii la LTSTI

Alexandru Cotoară-Gavala

Timpul a trecut repede, nici nu-mi vine să cred cum au zburat lunile și am ajuns la finalul clasei a VIII-a și am trecut și peste examenul de evaluare, cu toate emoțiile lui... Parcă mai ieri, pășeam pe poarta liceului, la începutul clasei a VI-a, eram destul de emoționat și mă gândeam cum va fi în noul colectiv. Veneam dintr-o clasă în care copiii erau grupați pe „biserițe”, iar în clasa a V-a, foștii mei colegi au fost destul de răutăcioși... Aveam speranțe privind noua clasă și școala unde mă aflam. Iată că din prima zi a fost frumos, am pășit cu dreptul, așa cum se spune, i-am simțit pe colegii mei sinceri și deschiși și totul a decurs firesc și frumos; am legat prietenii, mă simțeam liber, în pauze era așa frumos pentru că puteam sta cu băieții și discuta. Fetele erau și ele foarte drăguțe și m-am înțeles întotdeauna bine cu ele.

Am venit întotdeauna cu mare bucurie la școală, unde m-am simțit ca într-o a doua familie! Profesorii m-au ajutat mult, am strâns în minte și în suflet multe valori, am învățat ce este prietenia, ce înseamnă corectitudinea, să fii bun, să știi să ajuți, să zâmbești, să fii un copil și un elev fericit, să devii un om de nădejde, cu multă credință și iubire! Prietenia și bucuria pe care le-am împărtășit cu colegii mei au fost și mai profunde în clasele ce-au urmat, în clasa a VII-a și a VIII-a, iar excursiile, multe și frumoase, au desăvârșit legătura noastră deosebită.

Fiecare clipă petrecută împreună am trăit-o din plin, m-am bucurat mult că suntem o echipă, că suntem prieteni! Știu că acum pășesc pe un nou drum, încep anii de liceu și îmi doresc să am prieteni și colegi la fel de buni și apropiați ca în clasele de gimnaziu, să mă simt la școală ca într-o familie protectoare!

Ora de istorie

Maria Sive

De când eram mică am vrut să călătoresc în timp pentru a descoperi cum trăiau oamenii. Când am început să fac istorie, la școală, mi-am dat seama că îmi pot îndeplini visul din copilărie.

Orele de istorie m-au purtat prin toate epocile, dând naștere unui univers în care călătoria în timp este posibilă.

Datorită acestora, am simțit că am fost de față la întemeierea Țării Românești, la domnia lui Mircea cel Bătrân și la răscoala lui Horea, Cloșca și Crișan. La un moment dat, în timpul uneia dintre ore, doamna profesoară ne-a spus că o să avem nevoie de ciocan și de daltă pentru a putea rezolva testul pe care urma să-l dăm la întâlnirea următoare. La început am fost surprinsă, deoarece eu nu știam cum se folosesc aceste unelte și nici de ce am nevoie de ele pentru un extemporal. Ora următoare, la test, doamna profesoară a dat fiecărui elev câte un boț de lut, în care ne-a spus că se află un vestigiu pe care trebuia să-l scoatem la lumină cu ajutorul ciocanului și dălții. Am descoperit un bilețel cu un vas de lut, frumos ornamentat, despre care, noi, elevii, trebuia să facem o compunere în care să prezentăm epoca din care făcea parte. În timp ce încercam să scot „artefactul”, mi-am imaginat că sunt un arheolog pe cale de a face o descoperire importantă. Imediat m-am gândit cu câtă grijă trebuie să sape acești oameni pentru a nu distruge obiectul îngropat și cât de frumoasă este meseria lor. Pentru a face un test de nota zece, m-am bazat foarte mult pe ceea ce am învățat la ora, dar și pe impresiile pe care mi le-a creat cultura oamenilor din acea perioadă istorică. Faptul că mi-am exprimat opinia despre acel vas m-a ajutat să descopăr, nu doar vasul, ci și pe mine însămi. Este important să știi cine ești; este bine să ai o opinie pentru că astfel oamenii te vor respecta. Caracterul oamenilor se formează pe baza opiniilor lor.

Colegii mei

Ioana Iovescu

Îmi amintesc emoțiile primei zile de școală din clasa a VII-a, când urma să-mi cunosc colegii și profesorii. I-am fost prezentată doamnei diriginte, care m-a învăluit cu vocea sa blândă și deja am început să mă simt mai bine. Apoi, mi-a prezentat pe rând toți colegii, spunându-mi despre fiecare în parte ceva deosebit, ceva care îl particulariza. Copiii au fost foarte amabili cu mine și am simțit simpatie din partea lor. A doua zi, am pășit pentru prima oară în clasa noastră, dar emoționată fiind, nu am recunoscut pe nimeni și am dat să ies. Colegii însă m-au recunoscut imediat și au strigat să nu plec. Acest lucru mi-a umplut inima de bucurie și, pentru prima oară, am început să simt că aparțin locului. M-am cufundat încet într-o atmosferă unică de prietenie și colegialitate, cum nu mai întâlnisem până atunci.

Le sunt profund recunoscătoare colegilor mei pentru toată dragostea pe care mi-au arătat-o!

„Nu dascălul carele în toate zilele în școală învață,
ci acela ce împodobește viața ucenicilor cu vrednicii
și învățături, fericit și la nume vestit este,
și a fi se cade”. (Dimitrie Cantemir)

Serbarea de Crăciun, 2019

La ora de Fizică

Clasa a IX-a

Prof. Florina Jambore, diriginte

A fost pentru elevii de clasa a IX-a un an al începutului de liceu, aparent frânt chiar în miezul lui, fără posibilitatea concluziilor, fără împlinirea firească și rotunjirea lui. Aceasta a fost temerea mea, după câteva luni de comunicare indirectă, atunci când i-am regăsit. Și, totuși, aceeași bucurie, de parcă nimic apăsător n-ar fi trecut peste entuziasmul lor adolescentin. Trei profiluri într-o singură clasă de 12 elevi: matematică-informatică, filologie, științe... chiar și așa, niciodată separați, mereu împreună, mereu noi, cu o rezervă de bucurie inepuizabilă pentru toți cei din jur.

Sigur, doamna!

În tradiția școlii noastre, la sfârșit de an școlar, se oferă premii, se fac ierarhii, relevante sau nu, esențiale sau nu, motivante sau demotivante... nu am pentru ei decât un premiu al recunoștinței deoarece au știut mereu să fie mulțumiți și mulțumitori, niciodată prea mult, prea greu, niciodată prea devreme sau prea târziu... mereu același răspuns: „Sigur, doamna!”. Este în aceste cuvinte o mare delicatețe sufletească, de care eu m-am bucurat din plin

și din care am deprins convingerea că tinerețea și sufletul lor sunt o sursă nesfârșită de bine și de frumos.

Dragilor, copii dragi, mulțumesc pentru darul de a fi împreună la începuturile liceului vostru, de la care aveți atâtea așteptări! Și, când absolvirea lui vă va încununa cu laurii maturității, mi-aș dori să regăsesc în ochii și în sufletul vostru aceeași taină a frumuseții.

Școala bucuriei

Blându Maria, premiul I, Filologie
Anul acesta am învățat să fim uniți, mai mult decât în oricare an. A fost frumos și am adunat o mulțime de amintiri deosebite, deși a fost puțin mai dificil. Le mulțumesc profesorilor și colegilor pentru acest an minunat și îmi doresc ca la începutul clasei a X-a se ne uităm cu și mai multă bucurie unii la alții!

Da!

Voican Ilinca Alexandra, premiul I, Matematică-Informatică

Simt că acesta a fost un an important și că acum, la sfârșit, am de-a face iar cu un examen diferit față de cele de până în prezent. Un tip de evaluare la care nu am mai participat până acum, pe deplin conștientă, cel puțin.

În consecință, după un an, vine aceeași întrebare în mintea mea, dar se și conturează răspunsul ei: „Am făcut bine?”... referitor la alegerea profilului matematică-informatică, dar și a liceului. Voi spune din toată inima: „Da!” Recunosc că însăși alegerea a fost și ea o evaluare; în ceea ce privește liceul, pot spune că mă bucur și mă simt onorată să fiu aici. Anul acesta am învățat foarte multe lucruri și am avut parte de multă... lumină! Cred că este cuvântul cel mai potrivit. Fiecărui copil i s-a deschis calea spre care are vocație, în timp ce profesorii au fost deschiși, înțelegători, răbdători și preocupați de noi, de fiecare în parte. Îmbinarea valorilor culturale și celor spirituale, diversitatea activităților, susținerea în performanță, sprijinul pe care ni l-a oferit mediul prielnic pentru a crește frumos, de toate acestea am avut parte și nu cred că mi-aș fi putut dori mai mult!

Cu acest prilej le mulțumesc tuturor!

... nu am pentru ei decât un premiu al
recunoștinței deoarece au știut mereu
să fie mulțumiți și mulțumitori,
niciodată prea mult, prea greu, niciodată
prea devreme sau prea târziu...
mereu același răspuns:
„Sigur, doamna!”.

CLASA a IX-a A:

Matematică-Informatică

Premiul I: Voican Ilinca-Alexandra

Premiul al II-lea: Rîncu Cristiana, Mițnei Matei

Premiul al III-lea: Hohotă Maria-Parascheva

Mențiune: Blându Mircea-Alexandru

CLASA a IX-a B: Filologie

Premiul I: Blându Maria

Premiul al II-lea: Botnar Erica-Ioana

Premiul al III-lea: Ilie Teodora

CLASA a IX-a C: Științe

Premiul I: Brătășanu Mara-Ioana

Premiul al II-lea:

Iftime Constantin Daniil

Redescoperirea

Brătășanu Mara, premiul I, Științe

Acest prim an de liceu a reprezentat pentru mine un timp al maturizării, al conștientizării faptului că trebuie să încep să lupt pentru dorințele, idealurile mele. Am traversat un răstimp care mi-a oferit ocazia de a fi parte din bucuria comuniunii celor dragi mie, colegi și profesori deopotrivă. A început să se scrie un nou capitol din viața mea, pe parcursul căruia am legat prietenii, iar pe cele vechi le-am putut vedea înflorind. Am parcurs o parte dintr-un drum, de-a lungul căruia am reușit să mă redescopăr, sprijinită de întreaga familie a liceului, fapt pentru care rămân recunoscătoare. Rămân încrezătoare că, în pofida situației actuale, ne vom revedea cu bine și ne vom bucura unii de ceilalți, poate mai mult decât am făcut-o înainte.

Clasa a X-a

Prof. Dan Antofie, diriginte

Un mare duhovnic, vrednicul de pomenire Părintele Ghelasie, spunea în mod surprinzător că „Ucenicul naște duhovnicul”, referindu-se la situația în care ucenicul, aflându-se la începutul urcușului duhovnicesc, și dorind să se dumirească, pune în valoare, în lumină, cunoștințele și experiența duhovnicului. Din confruntarea ucenicului cu problemele vieții duhovnicești se nasc întrebările, uneori adevărate provocări, pe care acesta le încredințează, le aduce în fața duhovnicului, intrînd în comuniune cu acesta.

Păstrînd proporțiile, aceeași stare de fapt se desfășoară și în relația elev-profesor, sau ucenic-maestru, o altă interacțiune fundamentală pe care o are omul în societate. Ca dascăl și diriginte pot mărturisi că am șansa de a transmite elevilor clasei a X-a secretele matematicii și de a desluși împreună situațiile de viață ivite de-a lungul unui an școlar.

Elevul naște profesorul

Fiecare an școlar vine cu surprizele lui, însă data aceasta, ne-am confruntat cu predarea la distanță; de-a lungul unui semestru, orele în mediu virtual au alterat relația pe care am construit-o în orele petrecute în clasă, comunicarea vie între elev și profesor, anulîndu-i peste noapte conținutul non verbal. Dacă învățămîntul on-line poate fi eficient pentru grupele mari de vîrstă, pentru ciclul primar, chiar și gimnazial este constrîngător. Deși în balanță atîrnă foarte greu neajunsul acestei metode de predare, are meritul de a fi asigurat continuitatea procesului de învățare și de fi îngăduit încheierea anului școlar. Am observat un discurs care demonetizează tehnologia și instrumentele acesteia; tehnologia ră-

mîne utilă, chiar dacă în aceeași măsură obositoare, iar marea provocare pentru fiecare dintre noi este să știm să o utilizăm eficient, să-i găsim rostul, să o folosim pentru a-l ajuta pe cel de lîngă noi.

Lecțiile on-line pot fi eficiente dacă profesorul cunoaște în prealabil elevul, fondul de percepție, atitudinea pe care acesta le are față de procesul învățării, însă nu pot înlocui modul tradițional de predare, în care dascălul reprezintă un model prin care se realizează atât transferul cunoștințelor, cât și încrederea pe care un profesor trebuie să le ofere prin prezența fizică.

De departe marele dezavantaj al acestui mod de a interacționa rămîne procesul de evaluare sumativă. Evaluarea on-line presupune folosirea preponderentă a unor itemi care măsoară cunoștințele de bază, în detrimentul itemilor cu răspuns deschis, sau de rezolvare de probleme, care măsoară creativitatea.

Așadar, rămîne întrebarea : o continuitate a procesului de predare on line pe termen lung poate păstra relația elev-dascăl, în care se naște actul educațional, ca pe ceva de mare preț, lumină dăinuind în paginile virtuale?

Premiile clasei a X-a A

Premiul I: Anton Ioan, Ana Iancu

Premiul II: Voican Andrei

Premiul III: Ungvari Maria, Gavrilă Maria

Premiile clasei a X-a B

Premiul I: Budişteanu Dumitra

Premiul II: Negru Larisa

Premiul III: John Coleman Bartley

Ştiu că nu ştiu nimic

Ana Iancu, premiul I

Nu ştiu să fie premiile folositoare, atât timp cât ne mândrim cu ele.

Nici „premiianţi” n-ar fi buni de nimic, de n-ar căuta să ajute pe alţii la nevoie.

Nici vreo teorie n-a folosit, fără să fie pusă în practică.

Nu ştiu ca omul de ştiinţă să fi fost folositor cuiva, dacă s-a apucat să creeze arme.

Talentul n-a fost bun, atâta timp cât n-a bucurat pe nimeni.

Mintea filosofului, nu ştiu să fi avut ceva bun în ea, de ar fi cântat pofta

sau de s-ar fi îndoit de Bine, Adevăr şi Frumos.

Poetul şi scriitorul n-au reuşit mare lucru, când au oglindit noroiul sau când au închis suflete de flori în plumb.

Nu ştiu, omul să fi ştiut să trăiască, dacă a spus că sufletul lui e ars sau că el este un om sfârşit.

...

Dar:

„Ştiu că nu ştiu nimic.” (Socrate)

Școala este bucurie

Ioan Anton, premiul I

Cred că, foarte important, pentru dorința de a descoperi lucruri noi, este să ai alături profesori dăruți și dedicați misiunii lor, deschiși spre elevi și spre întrebările acestora. Și mai cred că orice copil vine cu bucurie la școală atunci când se regăsește într-o atmosferă plăcută, între colegi și profesori. Aici am parte de toate acestea din plin! Ultimele luni nu au fost nici pe departe ceea ce mi-aș fi dorit. Refuz să cred că școala este aceeași în mediul on-line. Interacțiunea față către față și bucuria de a fi împreună nu pot fi suplinate de comunicarea la distanță, oricât de exactă ar fi ea.

Taina lumii! Să o explorăm prin Cunoaștere

Dumitra Budișteanu, premiul I

Anul acesta școlar a fost unul dintre cei mai frumoși de până acum, dar și cel mai neobișnuit. Las în urmă, cu părere de rău, clasa a X-a, un an care mi-aș fi dorit să se termine altfel, înconjurată de colegi și profesori, la festivitatea de premiere. Nu vreau, totuși, să uit de momentele frumoase care, fără îndoială, au existat și pe care le-am simțit din plin, pășind încrezătoare în clasa a XI-a, cu speranță că îmi voi revedea colegii și profesorii.

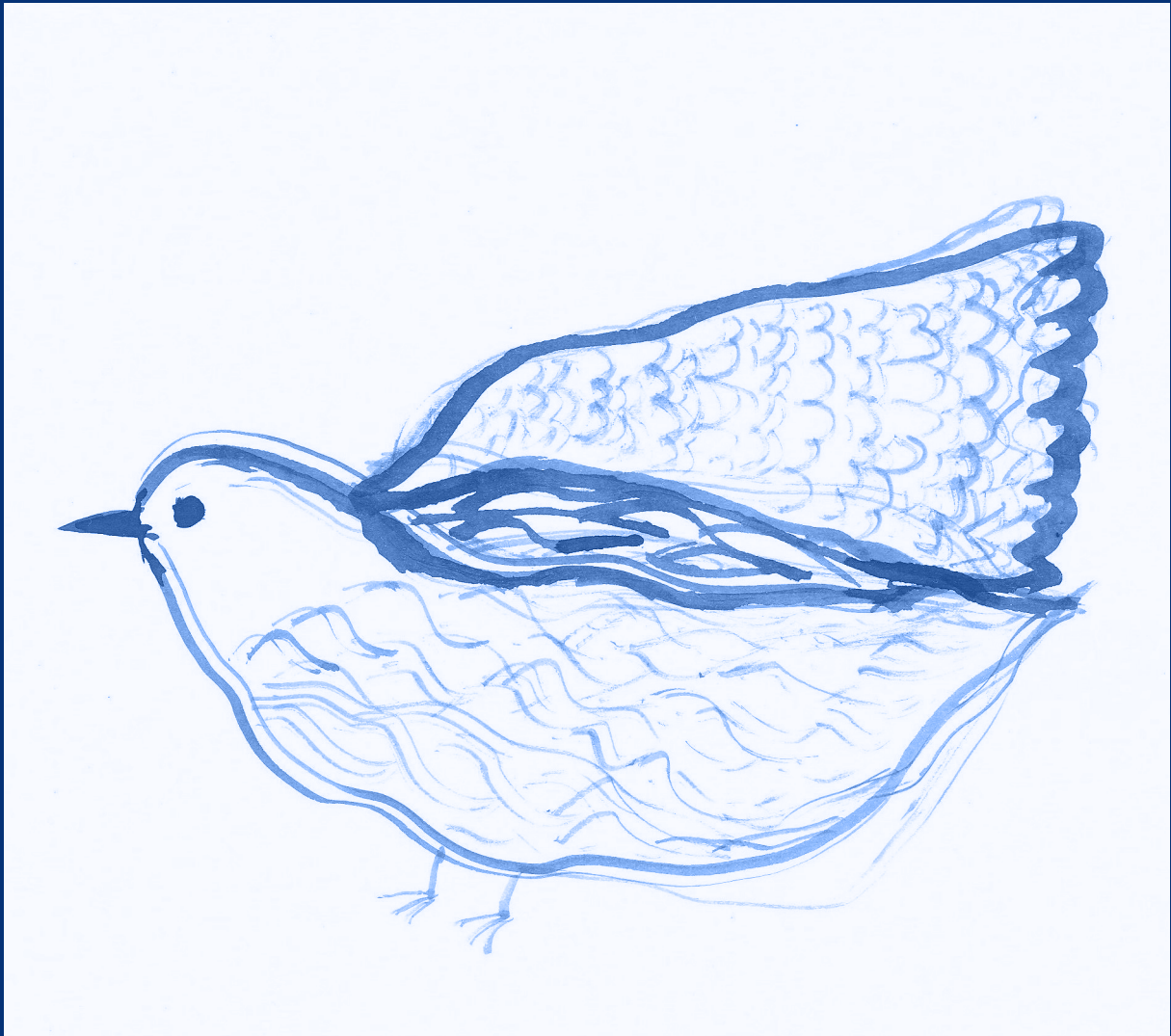
Cât despre motivația mea de a învăța, ce aș putea să spun altceva, decât că este un imbold lăuntric, însușit de certitudinea că, la finalul tuturor eforturilor depuse, voi simți satisfacția muncii împlinite și a rezultatelor care vor apărea neîntârziat, și că, totodată, voi putea cunoaște mai îndeaproape o fărâmbă din tainele acestei lumi, datorită orizonturilor pe care cunoașterea mi le deschide.

Ana Andronache, LTSTI

Adnana Paraschivescu, LTSTI

Adnana Paraschivescu, LTSTI

Echipa proiectului

Președintele colegiului redacțional: Preot prof. dr. Vasile Gavrilă

Coordonator: Mariana Lina

Redactor-șef: prof. dr. Georgiana Medrea Estienne

Redactori: director prof. Claudia Sive

Colaboratori: prof. Alina Ioana Roman, prof. Mihaela Ștefan,

prof. Gabriela Ciobotaru, prof. dr. Georgeta Neagu,

prof. Iuliana Scutaru, prof. Anca Stoian, prof. Dan Antofie,

prof. Alina Comnoiu, consilier psihologic Simona Mocioi,

psiholog Maria Spătaru

Ilustrații: elevi ai Liceului Teoretic „Sfinții Trei Ierarhi”

Art Director: Ioana Bită Giulea – www.designbooks.ro

Fotografi: Daniel Stoian, Ionuț Simioana

Corectură: Valeria Radu